VERSCHIJNT WEKELIJKS

16 OCTOBER 1954 No 6

Sjors van de Rebellenclub

Abonnement 20 cent. Losse nummers 25 cent
Prijs voor abonné's op de Spaarnestad-weekbladen 12 cent

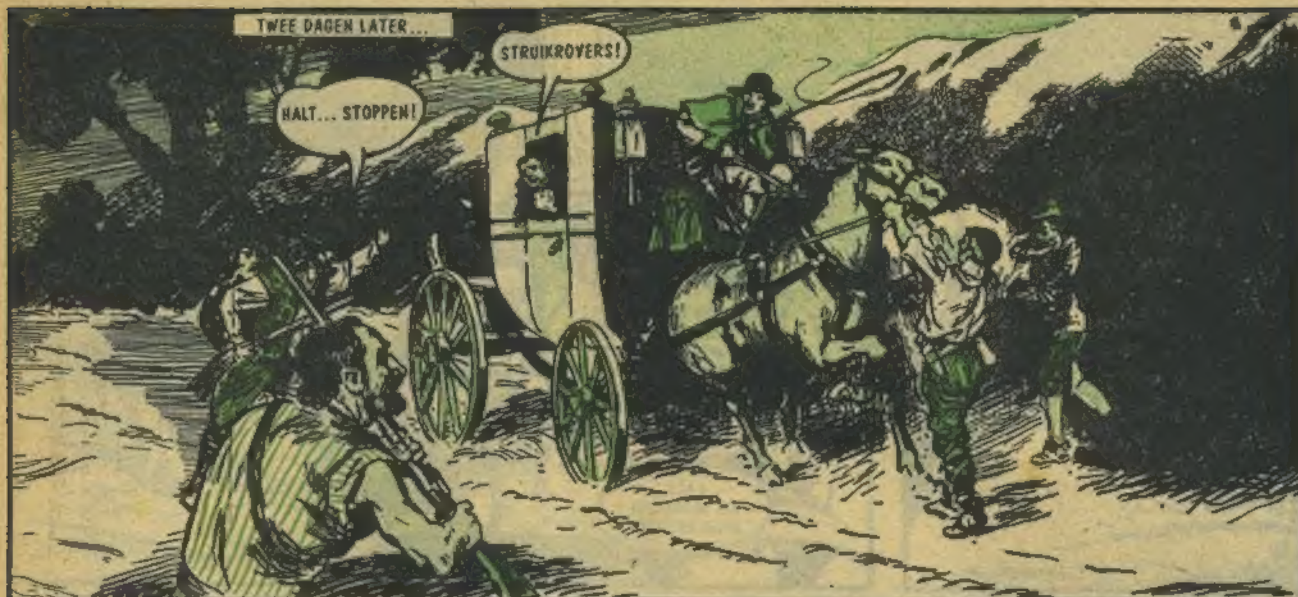

ENIGE TIJD LATER IN EEN KLEIN DORPJE IN DE BUITENWIJKEN VAN ROME..

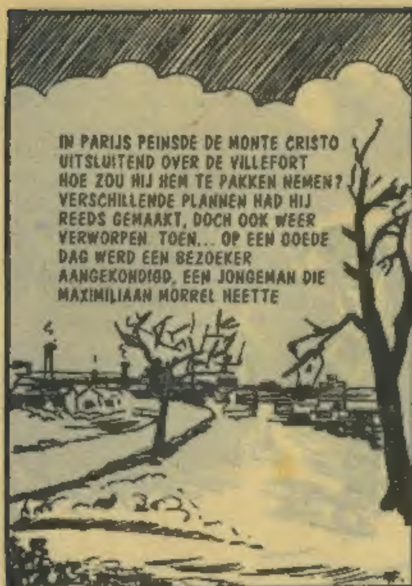

TWEE DAGEN LATER...
HALT... STOPPEN!
STRUIKROVERS!

DOE... DOE MIJ GEEN KWAAD!!
AHA! DIT GELD ZAL MENIG ARM GEZIN GELUKKIG MAKEN!!

NEE, KRUIPENDE HOND! WIJ ZULLEN JE NIETS DOEN! WIJ ZULLEN JE HIER ACHTERLATEN MET GEEN ANDER BEZIT, DAN DE KLEREN, DIE JE DRAAGT. TE VOET KAN JE DAN GAAN WAARHEEN JE MAAR WILT! SCHURK!

DE POSTKOETS WERD GEDWONGEN VERDER TE RIJDEN. DE STRUIKROVERS VERDWENEN IN DE HEUVELS EN DANGLARS WERD AAN ZIJN LOT OVERGELATEN, ALLEEN EN ZONDER EEN CENT TE BEZITTEN! HIJ WAS EEN BEDELAAR! DE EERSTE VIJAND VAN DE MONTE CRISTO HAD ZIJN VERDIENDE LOON GEKREGEN!

IN PARIJS PEINSDE DE MONTE CRISTO UITSLUITEND OVER DE VILLEFORT HOE ZOU HIJ HEM TE PAKKEN NEMEN? VERSCHILLENDE PLANNEN HAD HIJ REEDS GEMAAKT, DOCH OOK WEER VERWORPEN. TOEN... OP EEN GOEDE DAG WERD EEN BEZOEKER AANGEKONDIGD, EEN JONGEMAN DIE MAXIMILIAAN MORREL HEETTE

MAXIMILIAAN MORREL? DAT IS DE ZOON VAN DE OUDE HEER MORREL, DIE ZO VRIENDELIJK VOOR MIJ GEWEEST IS. DIE HEEFT NOOIT DE WAARHEID KUNNEN VERMOEDEN!
LAAT DIE JONGEMAN BINNENKOMEN!

ZENUWACHTIG EN GEHAAST TRAD DE JONGE MORREL DE KAMER IN.
GAAT U ZITTEN, MENEER!
NEEMT U MIJ NIET KWALIJK, DAT IK NAAR U TOEKOM, HEER GRAAF! IK BEN WANHOPIG EN IK HEB GEHOORD DAT U VERSCHILLENDE EDELE EN NOBELE DADEN VERRICHT HEBT. NEE, IK HEB GEEN GELD NODIG..

IK DURF GEEN GERECHTELIJKE VERVOLGING TE BEGINNEN, WANT DAN ZOU MEN MIJ ONMIDDELLIJK HET STILZWIJGEN OPLEGGEN! UW RIJKDOM ECHTER, MAAKT U DE MACHTIGSTE MAN IN HEEL FRANKRIJK. U KUNT ALLES DOEN, WAT IK NIET ZOU DURVEN! HET BETREFT DE VILLEFORT...

DE VILLEFORT? DE PROCUREUR VAN DE KONING?
NIEMAND ANDERS! HIJ HEEFT EEN PUPIL, MENEER, EN ZIJ IS DE ERFGENAME VAN EEN ONMETELIJK FORTUIN! ZIJ HEET VALENTINE EN WIJ HOUDEN VAN ELKAAR .

WEIGERT HIJ, U MET HAAR TE LATEN TROUWEN?
O, MENEER! NATUURLIJK WEIGERT HIJ, MAAR WIJ HEBBEN SLECHTS TWEE JAAR TE WACHTEN, TOT VALENTINE MEERDERJARIG IS EN HAAR ERFENIS KAN AANVAARDEN! MAAR IK VREES, DAT HET NOOIT ZOVER ZAL KOMEN...

De vlieger van Henk

DOOR THEO LUYSTERBURG

Henk de Jong had van z'n vader een mooie, grote vlieger gekregen. Hij was helemaal groen, met vier rode hoeken, en in het midden stond een grote, witte ster. Er waren ook gouden en zilveren sterretjes opgeplakt, en die glinsterden zo prachtig in de zon, dat je, ook al waren er nog zo'n boel vliegers in de lucht, die van Henk er direct kon uithalen.

Vader had hem ook zo prachtig in balans gemaakt. De vlieger stond zo mooi stil in de lucht. Een heel kluwen touw had Henk er ook bijgekregen.

Op een winderige Woensdagmiddag ging Henk met z'n vriendjes weer naar het open veld in de buurt van hun straat, om de vlieger op te laten.

Alles ging goed; de prachtige vlieger stond hoog in de lucht te pronken, totdat opeens.... oei.... een stuk van de staart afbrak, en de vlieger zijn evenwicht verloor. Met grote bochten slingerde hij omlaag.

Henk probeerde zo snel mogelijk het touw in te trekken, maar het was al te laat. Het was alles zo gauw in zijn werk gegaan, veel gauwer dan Henk het touw kon inhalen. De vlieger tuimelde steeds harder en kwam in de top van een hoge eikeboom terecht.

„Trekken, Henk, trekken," riep Wim, zijn vriendje. „Als de rest van de staart er af breekt, geeft dat niets. Dan maken we er weer een nieuwe aan."

Maar het hielp allemaal niets. Toen een laatste krachtige ruk van Henk, en het touw brak af. Daar zat z'n mooie vlieger in de boom en hij kon er hem niet uit krijgen. Dikke tranen rolden over z'n wangen, terwijl hij aan de kant van het grasveld ging zitten, en probeerde het touw, dat lelijk in de war was, weer los te maken.

Zijn vriendjes stonden er allemaal een beetje beteuterd bij te kijken, want al hadden ze er ook een, ze wisten goed, dat die van Henk de mooiste was. En ze waren er heus niet jaloers om.

Maar Henk hield zich flink.

„Kom, jongens, helpen jullie even het touw uit de war doen. Hè, wat 'n pech vandaag."

Toen het touw weer op het kluwen zat, nadat het van de balans was afgebroken, gingen ze maar naar huis.

Henk zei er maar niets van, maar moeder merkte het wel.

„Waar is je mooie vlieger, jongen?" vroeg ze.

Henk begon eensklaps heel hard te huilen.

„Die is in een boom gevallen, mama. Er brak een stuk van de staart af, en nu ben ik mijn mooie vlieger kwijt."

Moeder had medelijden met haar jongen.

„Kom, Henk, niet meer huilen. We zullen het straks tegen vader zeggen; die zal er misschien wel raad op weten," zei ze.

En jawel, toen Henk de volgende morgen wakker werd, wist hij niet wat hij zag: daar stond warempel z'n eigen vlieger naast z'n bed. Alleen was er een nieuwe staart aan. Gauw sprong hij uit bed en klopte op de deur van papa's en mama's slaapkamer.

„Heeft u hem eruit gehaald, vader? Zat hij niet verschrikkelijk hoog? Hoe heeft u hem gekregen? En bent u niet gevallen?"

Vader deed de slaapkamerdeur open en lachte z'n jongen toe.

„Nee hoor, vent, je ziet, ik mankeer niets."

„Henk," zei moeder toen, „je moet je vlieger maar eens goed bekijken. Zie je soms een geplakte scheur? Zou het geen hele nieuwe vlieger zijn, die vader gisteravond nog gauw voor je gemaakt heeft?"

Henk zag nu, dat moeder gelijk had: het was een splinternieuwe vlieger, en even mooi als de vorige.

„U bent de beste vader van allemaal," zei hij trots.

„Maar laat 'm niet meer in 'n boom terechtkomen," lachte vader.

„Daar zal ik wel voor oppassen, vader," zei Henk. „Voor ik de vlieger oplaat, kijk ik eerst of alles goed vastzit."

„Juist. Dat moet je doen. Dat doet een vliegenier ook, voor hij in zijn cockpit stapt."

„Hè ja, vader, dat zou ik graag willen worden: vliegenier. Wat moet dat heerlijk zijn," zei Henk.

„Praat er niet van," zei moeder angstig, „vliegenier is een veel te gevaarlijk baantje, hoor."

„Vooral als de staart van je vliegtuig of een vleugel breekt," plaagde vader weer.

En zo ging Henk 's middags na schooltijd weer z'n nieuwe vlieger oplaten. Toen die hoog in de lucht stond, droomde hij, dat hij vliegenier was en een vliegtuig bestuurde.

Misschien komt het later wel eens zover, maar daar kan ik natuurlijk niets over vertellen. Henk is pas twaalf jaar en dan kom je helemaal nog niet in aanmerking om vliegen te leren....

Het goudtransport van

Ieder schepsel heeft van nature een beschermingsmiddel en kleine weerloze diertjes weten soms op een handige manier aan een veel grotere en sterkere vijand te ontkomen. Little Abe was geen diertje, maar hij was klein en zijn vijanden waren groot. Little Abe was echter slim.... heel slim.

DOOR CARLO MUNTINCK

De deur van de Old-Bisonsaloon ging langzaam open en er kwam een klein, krombenig mannetje binnen. Hij moest zeer oud zijn, want zijn haar was wit en zijn gezicht zag er uit als een landkaart van rimpels. De man droeg een hoed, die nog uit de tijd van de pioniers scheen te stammen en een paar laarzen, zoals die een paar eeuwen geleden in Spanje in de mode waren, met brede, puntig uitlopende kappen en enorme hakken. Kortom, het was een mannetje, dat zo uit een humoristisch blad kon zijn weggelopen, maar toch was er niemand in de saloon, die ook maar een spoor van een lach durfde te laten zien, want elke volwassen man in Arizona wist, dat deze kleine man een revolver kon trekken en afschieten in de tijd, die een ander nodig had om met zijn ogen te knippen. De kleine liep rustig naar het tafeltje, waar Steve Porter en Jerry O'Hara achter hun biertje zaten, onderwijl links en rechts naar bekenden knikkend. Toen Steve de kleine man met de grote hoed in het oog kreeg, sprong hij op.

„Little Abe!" zei hij verrast.

„Hallo, boys!" zei de kleine. Hij schudde de beide cowboys de hand en trok een stoel bij.

„Da's lang geleden, Abe," zei Porter. „Waar heb je al die tijd gezeten?".

Little Abe knipoogde slim en boog zich naar de anderen over. „Ik kom hier om zaken te doen," zei hij. „We hebben haast, mannen. Ik tenminste. En jullie waarschijnlijk ook, als je weet waar het om gaat,"

„Erg duidelijk ben je niet," vond O'Hara.

„Dan zal ik nu duidelijker worden," beloofde Little Abe. Hij haalde iets uit zijn zak, een stukje metaal, ter grootte van een erwt en liet het de anderen zien. „Ken je dit spul?"

De ogen van Steve en Jerry werden zeer groot

„Dat is goud," zei Porter.

Little Abe grinnikte. „Ik heb altijd al beweerd, dat je een bijdehante jongen bent, Steve Porter. Hoe denken jullie er over om met Little Abe mee te gaan en een heleboel van die mooie, gele korreltjes bij elkaar te rapen? Alleen is maar alleen, nietwaar. Drie is veiliger."

„Meteen," zei Porter. „Waar is het?"

„Bij Yuma," legde Abe uit. „Maar we moeten vlug zijn, mannen. Zo iets gaat als een lopend vuurtje."

„We gaan mee," zei Porter. Hij rekende af en weinige minuten daarna stormden de drie mannen het stadje Phoenix uit. Tussen Porter en O'Hara in reed Little Abe. Zijn kleine, kromme benen waren eigenlijk te kort voor de brede rug van het paard Betsy, maar toch slaagde de kleine man er in om rechtop in het zadel te blijven. Sommige mensen beweerden, dat hij in evenwicht werd gehouden door zijn geweldige laarzen, maar Little Abe trok zich van zulke praatjes geen cent aan.

Kortom, het was een mannetje, dat zo uit een humoristisch blad kon zijn weggelopen.

„Zie je," zei hij tegen de beide cowboys, „ik heb mijn claim al uitgezet. Een prachtstuk. Veel te groot voor een oude man als ik. Daarom doen we het met z'n drieën. In Yuma kopen we de spullen en dan zal Little Abe eens proberen of ie zich geen rustige oude dag bij elkaar kan hakken."

„Mijn idee," zei Porter en hij rolde een sigaret. Intussen hadden ze het begin van de Gila-woestijn bereikt. Metershoge cactussen wisselden af met kale rotswanden en verder was er zand, steeds maar weer zand. Tegen de avond van de volgende dag bereikten de drie mannen Yuma. Nadat ze zich alles hadden aangeschaft, wat voor een dergelijke onderneming nodig was, legden ze de laatste tientallen kilometers naar de Colorado-rivier af, waar de nieuwondekte goudader lag.

Bij de rivier was het een drukte van belang. In de paar dagen, die Little Abe was weggeweest, waren tientallen avonturiers toegestroomd en als gevolg daarvan was er een heel kamp verrezen, waar eerst alleen maar ongerepte natuur was.

„Tjonge," zei Porter, „we schijnen niet de enigen te zijn."

Little Abe snoof. „Kun je begrijpen. Als één stommeling zijn mond voorbijpraat, komen ze er op af als vliegen op honing."

Stapvoets reden ze door het kamp. Links en rechts stonden tenten en een ondernemende bewoner van Yuma was al bezig om een houten keet te bouwen, die als café zou moeten dienst doen. Eindelijk hield Little Abe zijn paard in. „Hier is het," zei hij. Ze zagen een stuk terrein, dat met vier palen was afgezet, waartussen touwen waren gespannen. Tegen een van de palen was een bordje gespijkerd, waarop met grote, slordige letters „Little Abe" stond. Kort en krachtig. Midden op het terrein lag een grote tent. „We moesten maar beginnen met die op te zetten," zei de kleine. „Een oude man als ik heeft op zijn tijd slaap nodig."

Porter en O'Hara grinnikten.

„Je zou zo medelijden met 'm krijgen," zei Steve, terwijl hij de haringen van de tent in de grond sloeg. Little Abe stopte een pijp en keek vergenoegd toe, hoe de beide cowboys zich inspanden.

„Een oude man," zei hij. „Een arme, kleine, oude man." Toen haalde hij zijn revolvers uit de holsters en begon ze zorgvuldig schoon te maken, want in Arizona moet een man op zijn wapens kunnen vertrouwen, ook als hij arm en klein en oud is....

De volgende morgen waren de drie mannen al vroeg in de weer. Porter en O'Hara haalden de grond om met hun

Little Abe

houwelen en Little Abe vulde de waspannen met de losgehakte stukken, zeefde ze en keek of er iets bij was. Toen ze drie uur bezig waren, had hij nog niet veel meer dan een pijpekop vol stofgoud, maar kort daarop gooide Porter plotseling zijn houweel neer en begon opgewonden te wenken. De beide anderen renden naar hem toe.

„Wat bijzonders?" vroeg Little Abe. Zwijgend strekte Porter zijn hand uit. Op de palm daarvan lag een groot stuk rotsige grond, dat een gele gloed afstraalde.

O'Hara slikte. „Dat is.... dat is...."

„Dat is goud," zei Little Abe nuchter, maar zijn ogen glinsterden. Hij repte zich weg op zijn korte beentjes en kwam terug met een houweel. „Jij ook, Jerry," zei hij. „Dit karwei zullen we met z'n drieën opknappen."

Koortsachtig hakten ze verder op de plaats, waar Porter zijn vondst had gedaan en toen de avond viel, waren Little Abe en zijn beide metgezellen vele duizenden dollars rijker. In de tent, bij het licht van een kaars, sorteerden zij de buit. Grote en kleine nuggets, stofgoud, korrels, het ging allemaal in stevige linnen zakjes en bij elkaar lag daar voor een kapitaal aan glanzend goud. De volgende dag werkten ze op dezelfde plaats verder, maar doordat ze steeds met z'n drieën bij elkaar bleven, werden de andere goudzoekers opmerkzaam. Iedereen in het Westen weet wat het betekent, wanneer er meer dan één man op één plek werkt en al gauw praatte het hele kamp er dan ook over, dat Little Abe en zijn maats een rijke vondst hadden gedaan. Het kleine mannetje had dat al gauw in de gaten.

„Ze hebben er de lucht van," zei hij tegen de anderen. „Niet zo best, mannen."

O'Hara gromde wat en Porter klopte veelbetekenend op zijn revolvers.

Tegen de middag werden hun vondsten minder en een uur of wat later was het hun duidelijk, dat de ader op die plaats was uitgeput. „Hindert niet," zei Abe, „we hebben onze portie binnen. Morgen gaan we terug naar Phoenix. Het zou niet verstandig zijn om met zoveel goud hier te blijven." „Zo denk ik er ook over," vond Porter. „Er zijn er hier een paar, die ik niet vertrouw. Ik bedoel die lange kerel met dat rode haar, Jenkins heet ie, geloof ik. Hij staat steeds met een paar van die ongure types te praten en ik maak me sterk, dat ze het over ons hebben." „Weet ik," zei Little Abe, „maar ga nu slapen, want morgen moeten we fit zijn." Die nacht, terwijl Porter en O'Hara in hun dekens lagen en snurkten dat het een aard had, ging Little Abe verscheidene malen naar buiten en wanneer hij de tent weer binnenging, droeg hij zijn grote, zwarte hoed geheimzinnig voor zich uit. Eindelijk rolde ook hij zich in zijn deken en terwijl hij sliep, knalden buiten de revolvers van vechtende goudzoekers. Maar Little Abe hoorde het niet. Hij lag daar rustig en grinnikte zachtjes in zijn slaap.

De zon was nauwelijks op, toen de drie mannen het kamp uitreden. Over de knop van Little Abe's zadel hingen de gevulde linnen zakjes en opzij van hem reden Porter en O'Hara. Zij passeerden Yuma en trokken opnieuw de Gila-woestijn binnen. Cactussen, zand en rotsen.

„Bepaald gezellig is het hier nou ook niet," vond O'Hara. Porter nam een slok uit zijn veldfles en Little Abe dampte uit zijn pijp.

„Moet je eens kijken, hoe gezellig het straks in Phoenix is, als we de duiten binnen hebben," zei hij. Ze reden nu over een smalle strook grond tussen twee rotswanden.

„Ik heb zo'n idee, dat hier al menig nummertje scherpschieten is weggegeven," zei Porter, terwijl hij naar de rotsen keek. „Een ideale plaats voor een hinderlaag, als je het mij vraagt."

De woorden waren nauwelijks uit zijn mond of er klonk een knal en meteen zoemde er een kogel over hun hoofden. Direct daarop werden ze ingesloten door vier ruiters, die zwijgend hun revolvers op de drie goudzoekers richtten.

„Verdraaid!" zei O'Hara: „Jenkins en z'n bende!" Hij stak z'n handen omhoog en de beide anderen volgden zijn voorbeeld. Jenkins reed op hen toe en nam hun de revolvers af.

„Zo, jongens," grijnsde hij, „dat is een strop hè, na zoveel inspanning." Hij nam de zware linnen zakjes van Abe's zadel en hing ze over de hals van zijn eigen paard. „Bedankt voor de moeite," zei hij. Zijn drie bendeleden lachten honend en gaven hun paarden de sporen. Met Jenkins tussen hen in reden ze weg, de kant van Yuma op.

„Smerige bandieten," gromde O'Hara. „Onze revolvers weg en het goud weg. Klaar zijn we!"

„Het is treurig," beaamde little Abe, „maar wat doe je er tegen? Laten we maken, dat we wegkomen. Ze konden het weleens in hun hoofd halen om terug te keren en ons wat lood cadeau te doen." Hij klakte met zijn tong en het paard Betsy begon te draven.

Zwijgend legden de drie goudzoekers de lange weg door de woestijn af. Even voor het stadje Phoenix hield Little Abe zijn paard in en steeg af.

„Geef me eens een deken, Steve," zei hij. Verwonderd gaf Porter het gevraagde.

Little Abe spreidde de deken op de grond en trok met moeite zijn kolossale laarzen uit. Zacht neuriënd keerde hij ze om boven de deken. Er rolden klompen goud uit; mooi, geel goud en nog wat stofgoud bovendien.

„Kijk," zei Little Abe, „als je een kleine, oude man bent, moet je altijd wat slimmer zijn dan de anderen. Kleine, oude mannen stoppen zand en stenen in linnen zakjes en het goud doen ze in hun laarzen, begrijp je?"

Hij bond de vier punten van de deken bij elkaar en steeg zachtjes zingend weer op zijn trouwe Betsy.

Toen hij Phoenix binnenreed, zong hij nog, heel zachtjes en tevreden....

1. „Hallo, Dollie!" roept op een goede morgen Tommie, de speelgoedsoldaat. „Wil je met mij in mijn nieuwe auto een ritje maken?" Dollie klapt van plezier in haar handen en zegt: „O, wat graag, Tommie!"

2. Toet-toet-toet! In volle vaart rijden Tommie en Dollie over de brug van Speelgoedland. Achter hen aan komt Battie, Tommie's trouwe paard. Het loopt wat het lopen kan. „Zij schijnen mij te vergeten!" puft Battie.

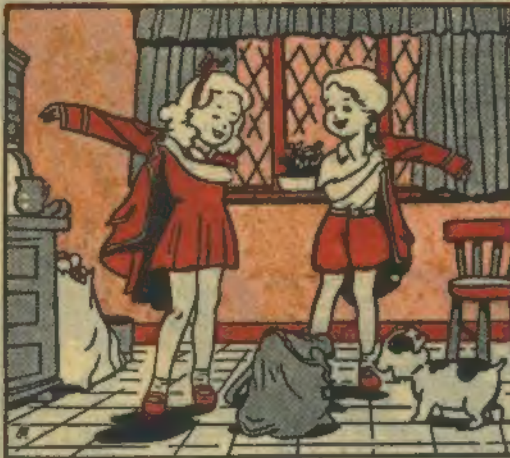

3. Al heel gauw zijn Tommie en Dollie buiten en rijden over de mooie landwegen. Juist als zij aan een wegwijzer komen, doet de moter het niet meer. Zij staan stil. „Hoe komt dat nu?" vraagt Dollie ten hoogste verbaasd.

4. Tommie opent natuurlijk de motorkap. Dat doet iedere automobilist, die pech heeft. En kijkt van binnen. „Er zal wel iets niet in orde zijn," zegt hij. „Ik zal het in orde maken!" en hij begint de motor uit elkaar te halen.

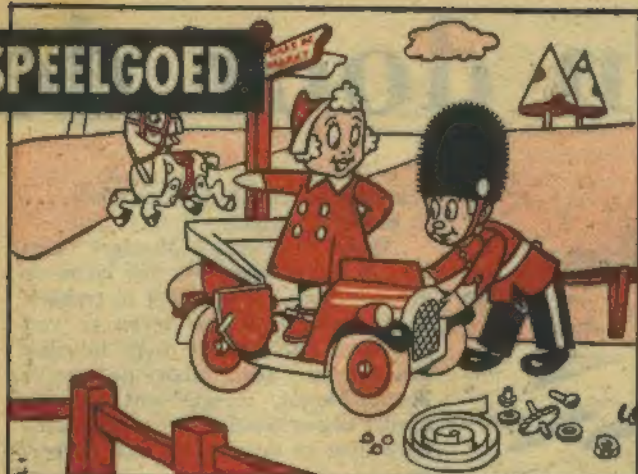

1. „Het heeft wel lang geduurd," zegt Jennetje tegen Jannetje, „maar eindelijk zijn we dan toch klaar om te gaan picknicken."

2. Het is heerlijk weer. De zon schijnt lekker warm en zij zijn in de beste stemming. Plotseling bemerken zij, dat Pupple de hond weg is.

SPEELGOED

5. „Wel alle berenmutsen bij elkaar," bromt Tommie. „Ik krijg dat ding nooit meer goed in elkaar! Wij zullen nu naar de stad terug moeten wandelen, Dollie!" Nauwelijks heeft hij dat gezegd of Battie komt aanlopen.

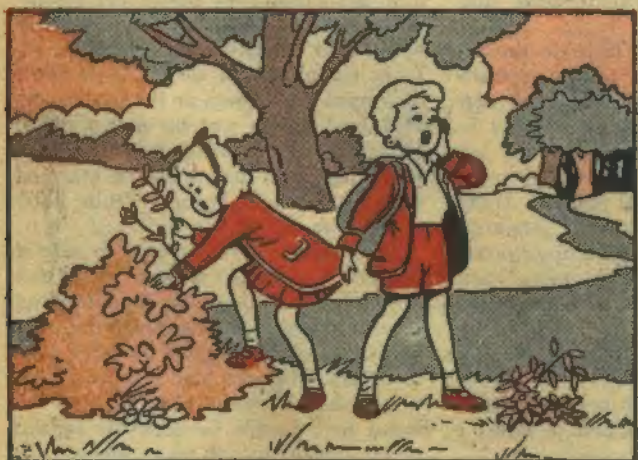

6. „Ik dacht al, dat zo iets zou gebeuren," zegt Battie trots. „Daarom ben ik jullie achterna gelopen. Nu kan ik jullie tenminste helpen." Tommie bindt een touw aan de motor en daar gaat Battie met de auto achter zich aan.

7. Hoplahop! Hoplahop! Zonder veel moeite trok Battie de auto de heuvel op. Toen zij echter boven waren aangekomen, had Tommie een reuze idee. „De auto loopt vanzelf naar beneden," zegt hij. „Dus kan ook Battie erin."

8. Dat vond Battie heerlijk. Hij had nog nooit in een auto gezeten. Trouwens het was wel erg raar, een paard in een auto. Maar de mensen vinden het erg leuk en als zij bij de stad komen, groeten zij allemaal.

3. „Zou ons hondje verdwaald zijn?" vraagt Jennetje. En zo hard hij kan, begint Jannetje te roepen. Waar kan Puppie toch zijn?

4. „Aha! Daar zit hij!" roept Jennetje eensklaps uit! „Waar?" vraagt Jannetje! „Daar achter in je rugzak!" lacht Jennetje vrolijk.

Overvallen door de

„Een lawine," flitste het door zijn hoofd.

Hans, waar zijn je gedachten toch," zuchtte de onderwijzer van de hoogste klas. „Als ik je wat vraag, lijkt het of je wakker schrikt uit een droom. Wat heb ik zo juist gevraagd?"

Verward keek Hans voor zich uit. Hij was een pientere jongen en zelfs een van de beste leerlingen van de school uit het kleine Zwitserse dorp, dat hoog in de besneeuwde bergen lag. „Ik geloof.... u vroeg eh ... o ja, de uitvinder van de stoommachine...."

„Nee, hou maar op, Hans. Je weet er niets van. Blijf na twaalf uur maar even op me wachten."

Hans kreeg een kleur, zo iets overkwam hem niet dikwijls. Maar vanmorgen kon hij zijn aandacht niet bij de les houden. Onwillekeurig dwaalden zijn ogen telkens naar het raam, waardoorheen hij in de verte de toppen van de bergen zag. En dan moest hij weer denken aan zijn vader, die vanmorgen vroeg afscheid genomen had van zijn moeder en van hem.

Hans' vader was alpinist. Een bergbeklimmer, die met nog enkele andere mannen uit het dorp regelmatig de bergen introk om ondergesneeuwde herdershutten vrij te scheppen, nieuwe bergpaden te effenen, overhangende rots- en ijsblokken op te blazen, zodat ze geen gevaar meer konden opleveren voor de mensen, die een bergtocht gingen maken. Die morgen was zijn vader er alleen op uit getrokken en hij had hun grote Sint-Bernardshond Wolff meegenomen.

Maar aan het afscheid had Hans gemerkt, dat er iets niet pluis was. Vader was niet zo opgewekt geweest als anders; zijn gezicht had ernstig gestaan en er was niets te bespeuren geweest van die blije hartelijkheid, waarmee hij anders altijd zei: „Nou, moeder, we zullen dat zaakje wel even opknappen. Hans, jongen, nog één nacht slapen en dan ben ik al weer terug."

Niets van dat alles had hij gezegd. Hij had moeder omhelsd en Hans een kus op zijn voorhoofd gegeven, terwijl hij had gezegd: „Lief zijn voor je moeder, hoor, jong!"

Hans had vreemd opgekeken. Zo iets had vader nog nooit gezegd, nog nooit hoeven zeggen.

„Hans dan toch!" riep de onderwijzer. Hans schrok op en spitste zijn oren. Even was het heel stil in het klaslokaal. Duidelijk konden de onderwijzer en de jongens buiten het janken van een hond horen. Met grote ogen van ontsteltenis staarde Hans de onderwijzer aan en toen gebeurde er iets, dat.... Hans was opgesprongen en naar het raam gelopen. Bijna onmiddellijk daarna vloog hij naar de deur en holde door de gang naar buiten. Hoog sprong Wolff tegen hem op.

„Wolff! Wolff!" schreeuwde Hans. „Wat is er? Waarom ben je alleen? Waar is vader?"

Hans pakte de leren hondenriem beet en holde zo hard zijn benen hem dragen konden naar huis. Met een ruk opende hij de deur en keek.... in een lege kamer.

„Waar is moeder? Moeder!" riep hij, maar het bleef stil. Hij luisterde even en toen begon Wolff te trekken en te rukken of zijn leven er van afhing. Hans kon de riem moeilijk loslaten en werd door de sterke Bernardshond meegesleurd. Steeds harder begon Wolff te lopen, het kleine dorp door in de richting van de bergen.

Onderweg kwamen ze een boer tegen. „Hebt u mijn vader gezien?" riep Hans hijgend.

„Is ie de bergen ingegaan?" vroeg de boer.

Hans knikte, maar Wolff rukte alweer met volle kracht aan de riem en rende door.

„Wolff, niet zo hard. Ik kán niet meer. Wolff! Wolff dan toch!" Hans wist ineens niets meer, maar eigenlijk zag hij alles duidelijk voor zijn geest. Vader was vanmorgen zo ernstig. Zou het gevaarlijk geweest zijn? Ondanks het strenge verbod van zijn vader en moeder om ooit alleen de bergen in te gaan, moest hij nu wel. Niet, omdat Wolff zo hard trok, maar omdat hij wilde weten wat er met zijn vader was gebeurd.

De arme jongen raakte buiten adem van het hollen. „Wolff, wacht even. Ik word zo moe. Wolff!"

Maar de hond draafde door en plotseling.... struikelde Hans en liet de riem los. Hij snakte naar adem. Zijn hart bonsde hem in de keel. Wolff was doorgerend, maar kwam al gauw weer terug en stond zacht jankend de bezeerde knie van zijn jonge meester te likken. Ineens spitste het dier zijn oren. Dan blafte het enkele malen hard en begon toen zenuwachtig op en neer te draven, telkens weer bij Hans terugkomend, als wilde de hond de jongen meetronen de bergen in.

Hans begreep wat hij moest doen. Hij móést met Wolff mee. Moeilijk stond hij op en hinkte enkele stappen verder. En weer sprong Wolff hoog tegen hem op.

Hans greep de riem en liep achter het wild snuivende dier aan. Wolff had het spoor van zijn vader gevonden en begon langzaam aan harder te trekken. Hans probeerde zo goed mogelijk mee te hollen. Hij was hier nog nooit geweest en het smalle bergpad was bezaaid met gladde besneeuwde stenen en erg gevaarlijk om op te lopen.

Ze kwamen steeds hoger in de bergen. Er was niemand te bekennen. De sneeuw werd zacht en Hans zakte er

lawine

WIJ HEBBEN ALLEMAAL WEL EENS GEHOORD VAN HET „LAWINEGEVAAR." IN DIT VERHAAL LEZEN WE HOE EEN TROUWE HOND ZIJN MEESTER AAN DAT GEVAAR ONTRUKTE

soms tot aan zijn enkels in weg. Het lopen werd steeds moeilijker. Maar Wolff rukte en trok. Toen, ineens, zag Hans in de verte bij een bocht van de weg, dat er een grote lading sneeuw over het pad lag. „Een lawine," flitste het door zijn hoofd. De sneeuw was van de top naar beneden gegleden en op de weg terechtgekomen. Wolff begon te blaffen en rukte met geweld aan de riem. Hans draafde mee, tien minuten, een kwartier lang en toen viel hij uitgeput bij de enorme berg sneeuw neer.

Hij rilde over al zijn ledematen alsof hij hoge koorts had. Nauwelijks wist hij wat er om hem heen gebeurde. Hij zag niet, dat Wolff het spoor van zijn grote meester was kwijtgeraakt door de sneeuw die over het pad lag en dat het dier als een wilde, was begonnen te graven. Met zijn voorpoten sloeg hij de sneeuw weg en baande zich een weg door de berg. Toen ineens begon hij weer luidkeels te blaffen, sprong terug naar Hans en likte de jongen aan alle kanten.

Hans realiseerde zich plotseling waar hij was. Hij sprong op, zag wat de hond gedaan had en begon haast automatisch mee te graven. Met zijn handen in de sneeuw. Na een kwartier hard werken voelde hij ineens iets hards. Hij schepte de sneeuw er omheen met zijn handen weg en zag, dat het harde voorwerp de schop was, die zijn vader altijd meenam als hij de bergen introk.

„Vader! Vader!" schreeuwde Hans. „Vader ligt onder de sneeuw!" Huilend, maar met zijn tanden stevig op elkaar geklemd, begon Hans met de zware schop de sneeuw weg te scheppen. Hij transpireerde aan alle kanten. „Wolff, help mij dan. We moeten vader terugvinden."

„Wolff! Wolff, waar ben je?!"

Nergens was de hond meer te vinden. Hans barstte in een hartstochtelijk snikken uit. Hij voelde zich zo klein en nietig, helemaal alleen te midden van die hoge bergen. Hij voelde zich moe, maar met de grootste inspanning schepte hij verder, alleen nog maar denkend aan zijn vader, die door de verraderlijke sneeuwlawine was overvallen.

Hij wist niet, hoe lang hij had gewerkt. Aan de „loopgraaf", die hij in de sneeuwberg had gegraven, moest hij zeker al een uur bezig zijn. Hij wist het niet, maar opeens hoorde hij in de verte blaffen. Gespannen luisterde hij. „Wolff!" flitste het door zijn hoofd. Hij tuurde het smalle bergpad af. Ja, hoor, daar kwam de trouwe hond aanlopen. En achter Wolff zag Hans zes mannen met schoppen en houwelen. De hulpploeg!

Toen de mannen op de plaats van het ongeluk waren aangekomen, begonnen ze meteen te scheppen. Hans rustte uit op de grond, zorgzaam beschermd door de trouwe hond, die niet alleen hem, maar ook de mannen uit het dorp de weg naar deze plaats had gewezen. Na een klein kwartier hoorde Hans een van de mannen roepen. De anderen riepen ook en enkele ogenblikken later zag Hans zijn vader moeizaam van onder een bedolven rots door de sneeuwloopgraaf te voorschijn komen. De jongen stond op en omhelsde zijn vader. Toen wist hij niet meer, wat er met hem gebeurde....

De volgende morgen werd hij in zijn eigen bed wakker. Naast hem stonden zijn moeder en zijn vader, met een verband om zijn hoofd. Moeder had gehuild, dat zag hij wel, maar ze lachte hem vriendelijk toe en streek hem met haar koele hand over het warme voorhoofd.

„Je bent een kranige jongen," zei ze zacht. „Je hebt het leven van je vader gered. Morgen zul jij ook weer een stuk zijn opgeknapt."

Hans lachte flauw en staarde naar het plafond. Buiten blafte een hond. Dat was Wolff....!

....Enkele ogenblikken later zag Hans vader moeizaam van onder een bedolven rots te voorschijn komen.

Hoe Jaap Auto de dokter redde....

Als Jaap maar even de kans er toe kreeg, was hij te vinden in de buurt van de garage van Hein Jansen, die nooit zijn geduld verloor als Jaap hem honderduit vroeg over auto's en motoren. Iedereen was het er dan ook over eens, dat er geen jongen was in het dorp, die zoveel wist van auto's en wat daarmee te maken had, als Jaap. Je kon hem zo gek niet vragen of hij kon het je precies vertellen. Als het maar over auto's ging.

Alle automerken kende hij uit z'n hoofd en er hoefde maar een wagen langs de weg te suizen of Jaap herkende direct het type, jaartal en land of provincie, waar hij vandaan kwam. Onder zijn vrienden stond hij dan ook bekend als Jaap Auto!

Het was op een Zaterdagmiddag. Jaap bracht voor z'n vader, die groenteman was, een zak aardappelen achter op z'n fiets naar een klant even buiten het dorp, toen hij een auto met een ongelofelijke snelheid voorbij zag rijden. De auto kon zo hard niet gaan of Jaap had direct in de gaten, dat dit wel een heel vreemd exemplaar was. Hij kon het merk niet goed thuis brengen, de zijramen waren heel donker, bijna zwart, zodat je de bestuurder niet kon zien. Maar wat Jaap het meest verbaasde, was het nummerbord.

Dat was warempel hetzelfde nummer als de wagen van de dokter! De auto minderde plotseling vaart en draaide een stille, doodlopende laan in. Hier klopt iets niet, dacht Jaap, ik weet zeker, dat dit de dokter niet kan zijn. Die vent die er in zit, weet vast de weg niet.... Jaap moest er het zijne van weten, sprong op z'n fiets en ging er achter aan. Wat er zich in het volgende half uur afspeelde, zal Jaap niet gauw vergeten.

Hij was juist de bocht om gedraaid, toen hij in de verte twee gedaanten uit de auto zag springen. Jaap gooide zijn fiets in de berm en sloop naderbij. De mannen keken spiedend om zich heen, maar ontdekten Jaap niet, die zich in een heg verscholen had. Toen openden ze de achterportieren en droegen een man, die stevig was vastgebonden, naar buiten.

Jaap hield de adem in en stond even roerloos van schrik. De man, die daar het leegstaande huis werd binnengedragen, was niemand minder dan de dokter. Hij herkende hem aan zijn leren jekker en grijze broek. Bliksemsnel schoten de gedachten door Jaap's hoofd.

Hier is iets niet pluis! De dokter is in gevaar en ik ben de enige in de buurt, die er iets aan kan doen. Maar als ik de politie ga waarschuwen, smeren die kerels hem en alleen kan ik niets beginnen. Maar wacht eens: de auto. Zou hij het durven?

Kruipend langs de heggen naderde hij de auto. Zich verbergend achter de wagen keek hij naar het leegstaande huis. Nee, ze hadden hem niet gezien. Nu kwam het er op aan. Hij moest snel werken, anders was hij er bij. Toen dook hij onder de auto. Voor alle zekerheid draaide hij voorzichtig het ventiel van de achterbanden los. Ziezo, dat was het; niet te ver open, anders zouden de banden suizen. Maar over een half uur zouden ze leeg zijn.

Jaap keek op z'n horloge. Het zou ongeveer vijf minuten geleden zijn,

De man die daar het leegstaande huis werd binnengedragen, was niemand anders dan de dokter.

dat de mannen in het huis verdwenen. Als hij vlug opschoot, kreeg hij het voor elkaar. Hij kroop nu helemaal onder de auto en draaide aan een paar moeren en schroeven, trok een of andere veer los, morrelde nog wat en maakte zich snel uit de voeten. Nee, de mannen hadden hem niet ontdekt! Hij had het in een paar seconden klaargespeeld om de motor onklaar te maken. Niet voor niets had hij uren in de garage van Hein Jansen doorgebracht!

Hij sprong op z'n fiets en reed of z'n leven er van afhing naar het huis, waar hij juist de aardappelen had afgeleverd. Direct werd de politie opgebeld en geen tien minuten later werden de twee bandieten, die onder allerlei verwensingen en vloeken tevergeefs de auto op gang probeerden te krijgen, gegrepen....

De dokter werd bevrijd en toen kregen de politie en Jaap, die ook mee naar binnen mocht in het lege huis, het verhaal van de dokter te horen:

„Zoals u weet heb ik een sleutel, die op verschillende huisdeuren past. Toen ik dan ook het huis van de oude, zieke heer de Wit — u weet wel, dat grote afgelegen huis — binnenging om te kijken hoe hij het maakte, werd ik onverwachts overvallen en vastgebonden door deze twee boeven. Ik betrapte ze juist op een inbraak. Mijnheer de Wit lag geboeid in zijn bed en er was verder niemand thuis. Op mij hadden ze natuurlijk niet gerekend en ik moest uit de weg worden geruimd voor ze er vandoor gingen. Ze gooiden me in de wagen, morrelden nog wat aan de buitenkant van de auto en reden hierheen...."

„Maar waarom hebben ze dat nummerbord verwisseld?" vroeg Jaap nieuwsgierig.

„Kijk," antwoordde de brigadier van politie, „ze schoven het over hun eigen bord heen. Zo hadden ze twee borden en wilden ze de politie op een vals spoor brengen. Ze hadden het handig bedacht, maar niet gerekend op onze autodeskundige Jaap. Als jij niet zo snel gehandeld had en zoveel van auto's af wist, waren ze gevlucht en had de dokter hier misschien nog dagen gelegen...."

Dat Jaap glunderde, kun je je begrijpen. Hij was dagenlang de held van het dorp....!

Vikkie Vinnig

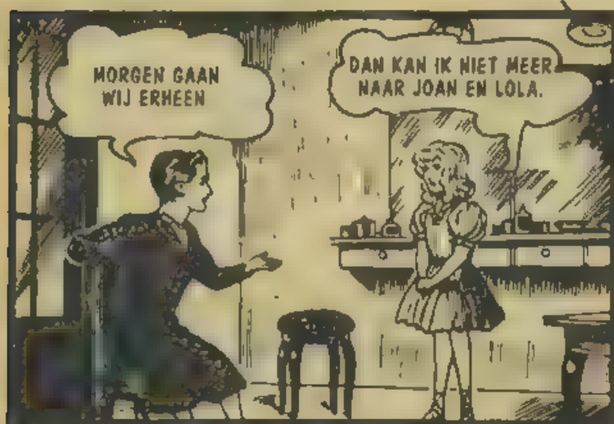
VIKKIE VINNIG IS BIJ HAAR ZIEKE VRIENDINNETJE LOLA OP BEZOEK GEWEEST. DAARDOOR KOMT ZIJ BIJNA TE LAAT IN DE SCHOUWBURG, WAAR ZIJ ELKE DAG EEN DANSJE MOET MAKEN. ZIJ HOLT GAUW NAAR HET TONEEL.

VIKKIE WIL NAAR HET TONEEL GAAN OM TE DANSEN, MAAR IEMAND ROEPT HAAR GAUW TERUG. WANT JUIST VALT EEN GEDEELTE VAN HET TONEEL IN ELKAAR.

GELUKKIG ZIJN ER GEEN ONGELUKKEN GEBEURD. DE DIRECTEUR KOMT MET VIKKIE OP HET TONEEL EN ZEGT, DAT HET GOED AFGELOPEN IS. IEDEREEN IS DAAR BLIJ OM.

MEVROUW MATINA, DE DIRECTRICE, VERTELT VIKKIE, DAT ZIJ DE VOLGENDE DAG NAAR EEN ANDERE SCHOUWBURG GAAN, AAN DE ANDERE KANT VAN DE STAD.

VIKKIE VINDT HET ERG JAMMER, DAT ZIJ HAAR VRIENDINNETJES NIET MEER KAN SPREKEN. MAAR DAAR MOET ZIJ NU NIET AAN DENKEN HET IS TIJD OM TE DANSEN.

VIKKIE VINDT DANSEN HEEL PRETTIG, ZIJ DOET ALTIJD ERG HAAR BEST. VOORAL DE KINDEREN IN DE ZAAL VINDEN HET PRACHTIG EN KLAPPEN IN HUN HANDEN.

VIKKIE WEET NIET, DAT MEG, EEN OUDE HEKS, OOK IN DE ZAAL ZIT. ZIJ WIL VIKKIE MEENEMEN; HET GELD, DAT VIKKIE MET DANSEN KAN VERDIENEN, WIL MEG ZELF HOUDEN.

Toen begreep de kok, dat zijn meester een gril had.

Een rijke man en stamppot

HET LEKKERSTE ETEN SMAAKT NIET, WANNEER HET NIET MET WERKEN GEKRUID WORDT

Er was eens een rijke man, die woonde in een groot huis met een prachtige keuken. Daar stond de kok altijd klaar om lekker eten te bereiden, want daar hield de rijke man erg veel van.

Lekkere pasteitjes en slaatjes met stukjes kalkoen, bedekt met smeuïge mayonnaise. Heerlijk geurig gekruide soepjes. Gebraden haasjes, vers gevangen vis, lekker gestoofd. En vooral niet te vergeten, zalige vruchtenpuddinkjes met romige sausjes. Toch.... ondanks al dat heerlijke eten meende de rijke man, vroeger, toen hij nog jong en arm was, iets gegeten te hebben, dat nog lekkerder was dan het heerlijkste eten van nu.

Soms had hij de smaak van dat eten op het puntje van zijn tong, maar juist als hij dacht zich de naam van dat eten te herinneren, dan sprong juffrouw Smaak weer van zijn tong af. En om hem te kwellen, sprong ze er de volgende dag weer op, eventjes maar, en dan er weer af. De rijke man werd er tureluurs van. Hij pijnigde zijn hersens, maar de naam van het eten wilde hem niet te binnen schieten. Hij lag er 's nachts wakker van.

En op een van die nachten sprong juffrouw Smaak weer op zijn tong, danste er een beetje langer rond dan gewoonlijk en toen plotseling wist de rijke man het: Stamppot!

Hij stond onmiddellijk op, draaide het licht aan en schreef het gauw op een stuk papier, zo bang was hij het te vergeten.

De volgende dag was hij nog eerder in de keuken dan de kok. Nauwelijks kwam de kok met een slaperig gezicht de keuken binnen of de rijke man riep hem toe: „Stamppot! Stamppot! Kun je stamppot maken?"

De kok dacht dat zijn heer op zijn hoofd gevallen was of terugkwam van een feestje, waar hij te veel wijn gedronken had en keek hem dus oplettend aan.

Omdat de kok niet antwoordde, stond de rijke man van zijn harde keukenstoel op, stapte recht op de kok aan, pakte hem bij de kraag van zijn witte koksjas en riep: „Hééé, slaap je nog? Kun je stamppot koken, ja of nee?"

Toen begreep de kok, dat zijn meester een gril had, wat nog weleens bij rijke mensen voorkomt, en wist hij, dat hij nu heel erg beleefd moest worden. Daarom antwoordde hij zo onderdanig mogelijk, dat hij zeker stamppot kon koken en dat ieder ogenblik zou doen, als zijn heer hem dat beval.

„Goed," zei de rijke man, „Kook het dan overmorgen voor twintig mensen, want er komen gasten."

De kok deed zijn mond open om wat te zeggen, bedacht zich en deed zijn mond weer dicht. Daarop moest hij hem weer open doen om „goed, mijnheer" te zeggen.

En de rijke man ging de keuken uit, met vlugge, vrolijke pas, ja, hij floot zelfs een lustig melodietje, wat hij anders nooit deed. Hij vroeg per telefoon aan negentien mensen of ze bij hem wilden komen eten, en die stemden allemaal toe, want ze wisten hoe heerlijk je bij die rijke man kon eten.

Ze kwamen dan ook allemaal en gingen zitten in de deftige eetzaal aan de prachtige tafel met het sneeuwwit tafellaken, de schitterende kristallen glazen, de fraaie porseleinen borden, de zilveren vorken en messen. Om alles nog gezelliger te maken brandden in de hele zaal grote kaarsen op zilveren kandelaars en lagen tussen het eetgerei prachtige rode rozen, die verrukkelijk afstaken op het witte laken. De bedienden, met strakke gezichten, deftig gekleed in het wit en zwart, brachten de schalen met eten binnen. Snel en onberispelijk schepten ze de borden vol.

Stamppot!

Dát hadden die deftige mensen niet verwacht. En als je denkt een heerlijk huzarenslaatje te krijgen, dan valt zulke doodgewone stamppot wel tegen. Daarom, tot groot verdriet van de rijke man, aten ze er maar weinig van. Trouwens, hijzelf at er ook maar weinig van, want eerlijk gezegd viel het hem lelijk tegen.

's Avonds in bed, na het mislukte diner, was hij kwaad op zichzelf, op de kok en vooral op juffrouw Smaak, die op 't puntje van zijn tong had gedanst.

Een lange rij met pannetjes.

Maar juffrouw Smaak trok zich daar niets van aan en wipte er een paar dagen later weer op. Het wás de smaak van stamppot, daaraan viel niet te twijfelen, maar 't smaakte veel lekkerder dan de stamppot van de kok. De rijke man vroeg zijn kennissen of zij weleens stamppot aten, maar het waren allemaal deftige kennissen: ze trokken bij het woord „stamppot" hun neus op.

Maar het verlangen die ouderwetse stamppot te eten werd bij de rijke man zó sterk, dat hij het volgende in de krant liet zetten:

Wie mij goede stamppot bezorgt zal rijkelijk beloond worden

De volgende dag stond op zijn stoep een lange rij mannen en vrouwen, allemaal met een pannetje bij zich. Sommigen hadden daar kranten, anderen doeken om gebonden om het warm te houden. Twee hadden een stoof met kooltjes bij zich.

De rijke man proefde pannetje na pannetje, maar 't was allemaal mis. Bij het laatste werd hij misselijk, en hij kon de twee volgende dagen geen eten meer zien. 't Was zo erg, dat hij bij het horen of lezen van 't woord „stamppot" weer misselijk werd.

Na een paar dagen maakte de enige, onvervalste, overheerlijke Smaak weer een rondedansje op het puntje van zijn tong, tot wanhoop van de rijke man.

Ze dwongen hem de auto te verlaten.

Eens per week ging de rijke man met zijn auto naar een andere stad. De weg was weinig begaan en ging gedeeltelijk door een eenzaam, groot bos.

De eerste keer, dat hij na zijn misselijkheid door dat bos reed, sprongen plotseling twee gemaskerde mannen te voorschijn met revolvers in de hand, die hem beduidden stil te houden. Ze dwongen hem de auto te verlaten, namen zijn geld en kostbaarheden af, stapten in de auto en reden weg.

De rijke man stond op de eenzame weg zonder geld en zonder auto. Er bleef hem niets anders over dan te lopen, om zo snel mogelijk bij een huis te komen.

Hij liep de lange, lange weg af. De zon scheen, de wind woei het stof op, zijn schoenen knelden, zijn keel werd droog, zijn maag riep om eten.

Maar hij móést vooruit, hij móést blijven lopen.

Dat was hij niet gewend, hij was alleen, daarom kwelde het hem onuitsprekelijk.

Eindelijk kwam hij dan toch aan een klein huisje. Hij klopte aan. Er ging een luikje open en er verscheen een oudevrouwengezicht. Dat zei, dat ze geen geld had voor landlopers.

De rijke man wilde daarop antwoorden. Maar dat duurde even, want zijn tong was een lapje leer geworden. Toch kon hij nog stamelen, dat hij geen landloper was.

„Ja, dat zeggen ze allemaal," zei het vrouwtje. Maar ze had zeker het lapje leer gezien. Daarom deed ze de deur open en gaf hem een glas water. Ze bekeek hem eens goed en zei: „Je eten kun je verdienen met hout hakken."

Ze bracht hem achter het huis, wees hem 't hout en vertelde hem, dat, wanneer hij klaar was, haar eten ook klaar zou zijn.

Arme rijke man! Wat was die stapel hout hoog, wat was de bijl zwaar en wat is houthakken moeilijk als je het niet kunt. Hij hakte, hij hakte en een paar keer scheelde het niet veel of hij hakte in zijn voet.

Wel tien keer wilde hij de bijl wegsmijten, maar zijn lege maag beval hem vol te houden.

Aan alles komt een eind, ook aan de hoogste stapel brandhout. Bij de laatste klap zakte de man in elkaar, juist in de armen van het vrouwtje, dat kwam vertellen, dat het eten klaar was. Zij sleepte hem naar binnen, zette hem op een stoel en plaatste een bord dampend eten voor zijn neus. De geur, die daarvan opsteeg, bracht hem weer een beetje bij. Hij nam een hap en toen.... toen danste die heerlijke Smaak zijn mond binnen. Ze bleef niet op het puntje van zijn tong deze keer, maar danste over zijn hele tong, tegen zijn gehemelte, zijn hele mond door.

Het was DE stamppot

De rijke man at zijn bord leeg en er stond direkt weer een vol voor hem. Hij at en at, zoals hij nog nooit gegeten had. Eindelijk had hij genoeg en behaaglijk streek hij over zijn buik en zei „Heerlijk, heerlijk! Dat er zo iets heerlijks op de wereld bestaat!"

Nauwelijks had hij dat gezegd of uit een deur kwamen de twee mannen te voorschijn en brachten hem zijn gestolen kostbaarheden en geld. Ze vertelden hem, dat ze maar een grap hadden uitgehaald en dat zijn auto in de schuur stond.

Een uur later stapte de rijke man uitgerust en gevoed in zijn auto om zijn reis voort te zetten.

Hij gaf de beide mannen een hand en lachte om de goede grap.

Toen hij weg was, bekeken de mannen opgetogen het papiertje, waarmee ze vijfhonderd gulden van de bank konden halen. Dat was de beloning van de rijke man voor de heerlijke stamppot.

„Nou," zei de ene, „die aardappels met uien en wortels hebben we goed betaald gekregen."

„Ja," zei het vrouwtje, „maar als de stamppot niet gekruid was geweest met *wandeling* en *houthakken*, dan was hij zeker weer misselijk geworden."

En ik denk, dat ze daaraan gelijk had.

Gerard Pruis

Wel tien keer wilde hij de bijl wegsmijten.

KIT KARSON EN DE PIONIER KARAVAAN

EN TERWIJL KIT KARSON HET SIOUX-LAND BINNENDRONG, WERDEN DE GEVANGEN ARTILLERIE-SOLDATEN UIT VOORZORG DIEPER IN HET GEHEIME HOOFDKWARTIER VAN DE INDIANEN GEBRACHT.

GROOT GEJUICH BRAK LOS ONDER DE INDIANEN TOEN DE MET PIJLEN DOORBOORDE HOED VAN PAT OVER DE RUISENDE WATERVAL NAAR BENEDEN GLEED!
UGH! OEGH! HET BLEEKGEZICHT IS IN DE WATERZEE OMGE-KOMEN! KIJK!

NA EEN KORT BEVEL SPRONGEN DE INDIANEN WEER OP HUN PAARDEN
NAAR DE GEHEIME VALLEI, MANNEN! WIJ ZULLEN DEZE SPION VAN DE BLEEKGEZICHTEN NAAR ONS OPPER-HOOFD BRENGEN!

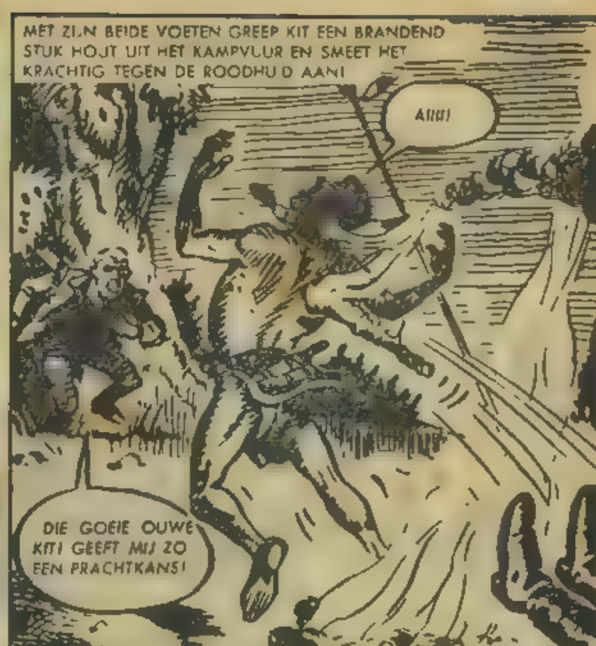

EN TERWIJL DE ROODHUIDEN IN DE VERTE VERDWENEN HEES PAT ZICH WEER AAN DE OEVER . . .
VERDRAAID! IK ZAL ZE ACHTERNA GAAN, WANT IK MOET KIT ZIEN TE REDDEN, AL KOST HET OOK MIJN EIGEN LEVEN!

KIT STAARDE SOMBER VOOR ZICH UIT TOEN HIJ ZICH TE MIDDEN VAN ZIJN BEWAKERS GEBONDEN EN GEKNEVELD VOORTBEWOOG . . . .
IK MOET OP EEN OF ANDERE MANIER LOS ZIEN TE KOMEN OM MIJN OPDRACHT UIT TE VOEREN! IK MOET DIE SOL-DATEN BEVRIJDEN EN DIE KANONNEN VERNIETIGEN! ANDERS GAAT DE HELE PRAIRIE IN VLAMMEN OP!

TOEN DE SCHEMERING VIEL, HIELDEN DE ROODHUIDEN HALT EN SPOEDIG HADDEN ZIJ EEN GROOT KAMPVUUR AANGELEGD
WIJ ZULLEN HIER OVER-NACHTEN ALVORENS NAAR DE GEHEIME VALLEI VERDER TE REIZEN! WIJ MOETEN NOG VELE, VELE MIJLEN GAAN, MANNEN!

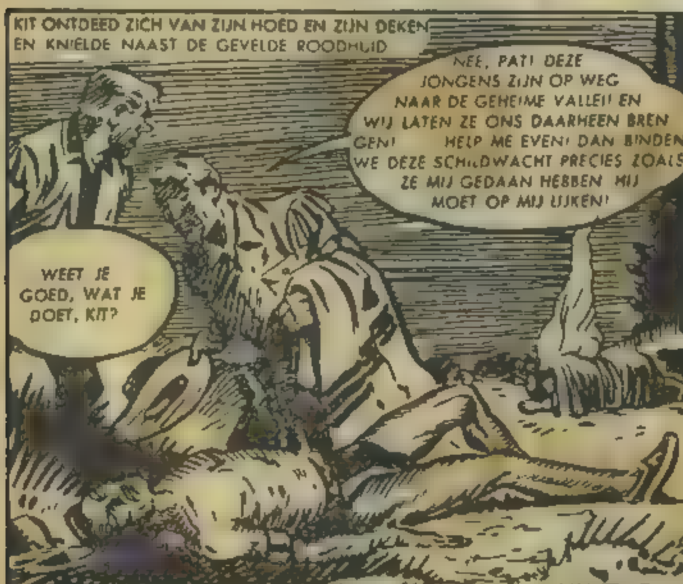

HET LAAIENDE KAMPVUUR WAS EEN GOEDE RICHTING-AANWIJZER VOOR PAT MALONEY, DIE ZICH ALS EEN PANTER DOOR DE DUISTERNIS VOORTBEWOOG.
IK MOET HEEL VOORZICHTIG TE WERK GAAN, ALS IK KIT WIL BEVRIJDEN ZONDER DAT DIE ROODHUIDEN ER IETS VAN MERKEN! MAAR HOE MOET IK DAT DOEN? WAT ZOU KIT IN MIJN PLAATS ONDERNEMEN ?

OP DAT OGENBLIK KRAAKTE EEN TAKJE ONDER PAT'S VOET EN ONMIDDELLIJK KEERDE DE INDIAAN DIE OP WACHT STOND ZICH OM....
OEGH!! WIE ZAL DAAR ZIJN?
DAT IS PAT NATUURLIJK! HIJ MAAKT GENOEG LAWAAI OM ZELFS DE DODEN WAKKER TE MAKEN! IK MOET HEM HELPEN!

MET ZIJN BEIDE VOETEN GREEP KIT EEN BRANDEND STUK HOUT UIT HET KAMPVUUR EN SMEET HET KRACHTIG TEGEN DE ROODHUID AAN!
AIII!
DIE GOEIE OUWE KIT! GEEFT MIJ ZO EEN PRACHTKANS!

VOORDAT DE VERRASTE SCHILDWACHT EEN KREET KON UITBRENGEN, HAD PAT HEM MET EEN WELGEMIKTE VUISTSTOOT TEGEN DE GROND GESLAGEN!
ALS IK EEN SECONDE LATER GEKOMEN WAS, HAD HIJ DAT HELE STEL SLAPENDE SCHOONHEDEN WAKKER GEMAAKT! HIER, DAT IS VOOR JOU, KEREL!

SNEL SNEED PAT DE TOUWEN VAN KIT DOOR
GOED GEDAAN, PAT!
WAT DOEN WE NOU, KIT? IK GELOOF DAT WE HET BESTE DOEN TE VERDWIJNEN VOORDAT AL DIE SCHONE SLAPERS ONTWAKEN!

KIT ONTDEED ZICH VAN ZIJN HOED EN ZIJN DEKEN EN KNIELDE NAAST DE GEVELDE ROODHUID
NEE, PAT! DEZE JONGENS ZIJN OP WEG NAAR DE GEHEIME VALLEI! EN WIJ LATEN ZE ONS DAARHEEN BRENGEN! HELP ME EVEN! DAN BINDEN WE DEZE SCHILDWACHT PRECIES ZOALS ZE MIJ GEDAAN HEBBEN. HIJ MOET OP MIJ LIJKEN!
WEET JE GOED, WAT JE DOET, KIT?

URENLANG BLEVEN KIT EN PAT IN HET NABIJE GRAS VERSCHOLEN ...
EN TOEN DE DAGERAAD BEGON....
STA OP, MANNEN! HET IS BIJNA DAG! GOOI DE SPION VAN DE BLEEKGEZICHTEN OP EEN PAARD EN LATEN WE VOORTMAKEN!

DE ROODHUIDEN VERTROKKEN TERWIJL DE HULPELOZE SCHILDWACHT DE PLAATS VAN KIT KARSON HAD INGENOMEN, ZONDER DAT ZIJ ER ERG IN HADDEN!
VOORUIT! NAAR DE GEHEIME VALLEI VAN DE SIOUX! HET GROTE OPPERHOOFD ZAL VERHEUGD ZIJN, ALS HIJ ZIET DAT WIJ DE SPION VAN DE BLEEKGEZICHTEN GEVANGEN HEBBEN!

OPSCHIETEN, PAT! WIJ MOETEN VOORTMAKEN ALS WE TENMINSTE IN HUN BUURT WILLEN BLIJVEN!
WAT HET OOK KOST, WE DOEN HET KIT!

EN TOEN HET REEDS VOLOP DAG WAS, BEREIKTEN DE ROODHUIDEN DE INGANG VAN DE GEHEIME SIOUX VALLEI! . . . .
HALT! . . . WIE IS DAAR?
RODE VALK! WIJ MOETEN HET GROTE OPPERHOOFD ZIEN OM HEM ONZE GEVANGEN SPION TE TONEN!

DE ROODHUIDEN SNELDEN DE VALLEI BINNEN EN HIELDEN HALT VOOR HET OPPERHOOFD! . . . .
O, WIJS EN MACHTIG OPPERHOOFD! ZIE, WIJ WIJ BRENGEN U DE SPION VAN DE BLEEKGEZICHTEN, DIE DOOR ONZE GELEDEREN MOEST HEENBREKEN OM ACHTER ONZE GEHEIMEN TE KOMEN!
OEGH! GOED GEDAAN, RODE VALK! TOON MIJ HET BLEEK GEZICHT!

AI! AI! HET IS GRIJZE BEER!
EZELS! DE BLEEKGEZICHTEN HEBBEN JULLIE BEDROGEN! ZOEK HEM! KAM DE HEUVELS UIT! HIJ MOET GEVONDEN WORDEN VOORDAT HIJ ACHTER ONZE GEHEIMEN GEKOMEN IS!

IN DIE TUSSENTIJD, BOVEN OP EEN KLIP, DIE ZICH RONDOM DE GEHEIME VALLEI BEVOND . .
HIER IS HET, PAT! DAT ZIJN DE KANONNEN! WIJ MOETEN ZE VERNIETIGEN EN DE MANSCHAPPEN BEVRIJDEN! HET MOET NU BUIGEN OF BARSTEN!
POE! HET LIJKT WEL OF WE ONS EIGEN DOODVONNIS GAAN TEKENEN! MAAR IK BLIJF BIJ JE, KIT, WAT ER OOK VAN KOMT . .

De mislukte mosselenmaaltijd

Aan het strand is maar weinig te beleven als het nog te koud is om te zwemmen of lekker in je zwembroek wat met een bal te spelen. Dat ondervonden ook Frans Deurloo en zijn vrienden Bert, Freek, Leen en Frits. Ze waren al een poos op het strand en ze wisten eigenlijk niet goed wat te doen. Op de golfbreker hadden ze schelpen gezocht, maar omdat ze geen enkele èchte mooie vonden, kregen ze daar al gauw genoeg van. Wel hadden ze verschrikkelijk moeten lachen, toen Freek door een krab in zijn vinger was gebeten, maar door dit voorval was het plezier van het schelpen zoeken er helemaal af. Daarna hadden ze wat geravot met Polly, de hond, en toen ze daar moe van waren, gingen ze in het zand heerlijk liggen uitblazen.

Toen zei Leen plotseling: „Zeg, jongens, zullen we mosselen gaan zoeken? Als we er genoeg hebben kunnen we ze gaan koken! En dan lekker opeten!"

„Hoe wou jij een vuurtje maken?" vroeg Frans. „Of wou je ze in de zon laten koken?"

Met een geheimzinnig gezicht klopte Leen op zijn broekzak. „Ik heb lucifers," zei hij.

„Echte lucifers?" informeerde Bert voor alle zekerheid en Frans vroeg: „Hoe kom je er aan?"

„Gevonden!" antwoordde Leen. „Ik zag op straat een doosje liggen en omdat ik lucifersmerken wil sparen, raapte ik het op. Er zitten er nog vier in. Kijk maar!" En hij toonde zijn vrienden het doosje.

Zelfs Polly werd nieuwsgierig en kwam eens neuzen wat er aan de hand was. Hij liet een kort geblaf horen, toen hij het had gezien en rende daarop de schuimende rand van een golf achterna.

„Vier lucifers is niet veel!" zei Frans peinzend. „Maar als we erg voorzichtig zijn, kunnen we wel een vuurtje stoken!"

„Maar waar wou je die mosselen in koken?" vroeg Frits. Ja, dat wist Leen eigenlijk ook niet.

„Misschien vinden we wel een pannetje of zo!" zei hij hoopvol.

„Je gelooft toch niet, dat de pannetjes hier opgeschept liggen!" merkte Frans schamper op.

„We kunnen in elk geval eens gaan zoeken of we iets bruikbaars vinden," vond Frits. Dat was een idee en de vijf jongens gingen langzaam lopend verder, naarstig speurend of ze tussen de stukken hout en andere rommel op het strand iets konden vinden dat voor hun doel geschikt was.

Na een tijdje rende Frans plotseling vooruit. Een eind verder bukte hij zich en even later zwaaide hij triomfantelijk met een lege jambus boven zijn hoofd.

„Alsjeblieft!" riep hij uit. „Dit is ons pannetje!!"

„Alsjeblieft!" riep hij uit, „dit is ons pannetje!!"

„Prachtig!" juichte Freek. „Nu mosselen halen!"

Haastig gingen ze weer zoeken tussen de stenen van een golfbreker en na een kwartier hadden ze een paar handen vol mosselen bijeengegrabbeld.

„En nu vuur maken en de mosselen koken, want ik krijg trek!" zei Leen.

„Zouden ze eigenlijk wel lekker zijn?" vroeg Frits aarzelend. „Ik héb ze nog nooit gegeten."

Dat hadden de anderen ook niet, maar Leen hield vol, dat mosselen lekker waren. Ze namen de mosselen en de bus en gingen ermee naar het bovoneinde van het strand, dus aan de voet van het duin. Toen bleek, dat Frits een goede ovenbouwer was, want in minder dan geen tijd had hij van wat stenen een prachtig openluchtkacheltje geknutseld. Trots op zijn werk, begon hij tegelijk te commanderen:

„Vooruit, jongens! Hout halen. Hout en papier! Wat kleine takjes of stukjes riet. Grotere stukken hout zijn ook goed."

En van verbazing over het mooie oventje gingen de anderen braaf naar brandstof zoeken. Frans vulde de jambus half met zeewater en deed de mosselen erin. Toen hij terugkwam bij de oven, was Frits al druk bezig papier en kleine takjes te rangschikken. Het doosje met de vier lucifers lag er naast.

„En nou voorzichtig met die luizepootjes!" zei Leen. „We hebben er maar vier."

„Ja, ja!" antwoordde Frits ongeduldig. „Het komt in orde. Geef op een lucifer!"

Hij streek een lucifer aan en deze waaide meteen uit.

„Dat is handig!" deed Bert schamper. „Daar moet je je hand voorhouden. Anders waait ie steeds uit."

„Doe jij het dan, als je het beter kan!" zei Frits kwaad.

„Kom maar op!" antwoordde Bert. En hij probeerde het. Nu bleef de lucifer branden en Bert hield hem voorzichtig onder het hoopje brandstof. Maar het mislukte toch, want het papier brandde niet goed. Het smeulde alleen wat en veroorzaakte een dikke rook, die de jongens deed hoesten en hen de tranen in de ogen deed krijgen.

„Zo! Nog twee lucifers!" zei Leen somber. „Het zal me benieuwen of ik vandaag nog gekookte mosselen te eten krijg."

„Dat papier brandt niet!" zei Bert. „Ik zal eens blazen!" En hij blies in het smeulende, stinkende hoopje tot hij geen adem meer had.

„Het papier is er te vast ingestopt. Dat moet losser," zei Freek. „Er moet lucht bij kunnen!"

Dat klonk niet gek. Frits haalde de oven uit en begon de brandstof opnieuw op te stapelen. En warempel, bij de volgende lucifer lukte het. De jongens juichten en voorzichtig legde Frits de grotere stukken hout op het vuur.

„Bus erop!" commandeerde Frits. Met behulp van een stuk bandijzer, dat hij had gevonden, maakte hij een soort roostertje, zodat de bus — zij het enigszins wankel — boven het vuur kon staan. En toen ging het als van een leien dakje. Frits bleef bij het vuur toen de anderen weer haastig hout moesten zoeken, want de voorraad verminderde snel. Maar er was hout genoeg op het strand en het duurde niet lang of het water begon te koken.

„Ha, jongens!" juichte Leen. „Wat zullen we smullen straks. Als de mosselen openbarsten zijn ze goed."

Ze waren in een halve kring voor het vuur gaan zitten en wachtten totdat de mosselen gaar zouden zijn. Af en toe roerde Frits met een stokje in de bus en keek dan of ze al opengebarsten waren.

„Zo, jongens!" hoorden ze plotseling een zware stem boven zich. „Zijn we zo lekker een vuurtje aan 't stoken?"

Geschrokken keken ze op. Er stond een politieagent, die er nogal kwaadaardig uitzag. Ze zwegen bedremmeld. De agent wachtte en toen de jongens niets zeiden, vroeg hij ongeduldig:

„Nou? Krijg ik nog eens antwoord? Wat betekent dat?"

Toen schraapte Frans al zijn moed bij elkaar en hij antwoordde: „We koken mosselen, agent. We dachten dat het wel mocht!"

„Ja, dat zal wel!" zei de agent boos. „Jullie denken dat alles mag! Begrijp je dan niet, dat de vonken van jullie lekkere vuurtje overal heenwaaien en dat één klein vonkje voldoende is om de helmbeplanting van het halve duin in de brand steken?"

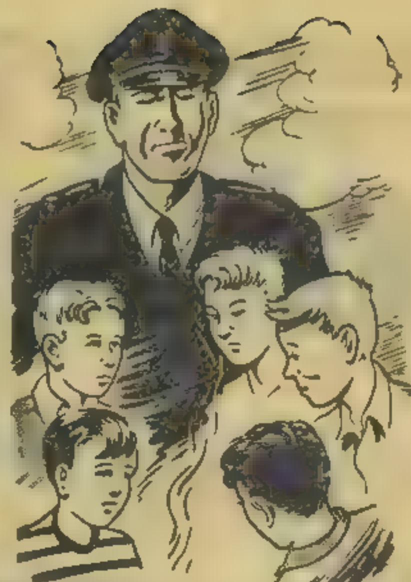
Daar hadden de jongens niet aan gedacht en ze wisten niet wat ze moesten antwoorden.

„En bovendien!" ging de agent verder. „Wat willen jullie doen met die gekookte mosselen? Die wou je je toch zeker niet opeten?"

Ja, dat wilden ze nou juist wel en vooral Leen knikte heftig van ja.

„Krijgen jullie thuis soms niet voldoende te eten?" vroeg de agent. „Daar zie je anders niet naar uit!" Hij schudde het hoofd en vervolgde: „Weet je niet, dat je de kans loopt doodziek te worden als je die mosselen zo opeet? En als je het dan toevallig treft, dat er een vergiftige tussen zit, gebeuren er nog veel erger dingen!"

Daar schrokken de jongens toch wel even van. Vergiftige mosselen? Kon dat? Daar hadden ze nooit van gehoord. Maar de agent keek zo ernstig, dat ze hem wel moesten geloven. Ze keken eens naar de bus, waar nu de damp afkwam en waarin het onsmakelijk uitziende water stond te pruttelen. Ze hadden plotseling geen trek meer en vonden het toch eigenlijk wel vies. De agent maakte er een einde aan.

„Nou? Krijg ik nog eens antwoord? Wat betekent dat?"

„Maak dat vuur uit en gooi die mosselenrommel weg!" commandeerde hij. Haastig voldeden de jongens aan het bevel. Polly, die al die tijd heerlijk had liggen slapen, rook eens aan de dampende mosselen in het zand, niesde verschrikt en holde weg.

„Laat ik die dingen niet meer van jullie zien!" zei de agent dreigend. „Anders kom je een nachtje op het bureau slapen. Geef me de rest van jullie lucifers."

„We hebben er nog maar één!" zei Bert.

„Geef toch maar hier!" hield de agent aan. En Frits gaf hem het doosje. Toen ging de agent weg. Een beetje geschrokken nog bleven de jongens achter.

„Zou eh.... zou 't waar zijn, van die vergiftige mosselen?" vroeg Bert eindelijk.

„Het kan best!" antwoordde Frits. „Je hebt toch vergiftige paddestoelen ook!"

„Stel je voor, dat er een vergiftige bij was geweest en dat we ervan gegeten hadden!" zei Frans nadenkend.

Ze waren er een beetje stil van en ze besloten om naar huis te gaan. Frans floot Polly, die kwam aanrennen met een snuit vol zand. Hij had met een stuk hout lopen slepen en de splinters zaten hem nog in de baard. Toen gingen ze huiswaarts en Polly rende voor hen uit.

Peter de Rooy

„Vooruit, jongens! Hout halen."

MET ONS DRIETJES

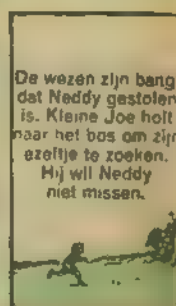
Nan, Nobby en kleine Joe, drie wezen, zijn met hun ezeltje Neddy naar de stad gegaan om werk te zoeken. Zij wonen nu in een rijschool, waar zij voor de paarden moeten zorgen

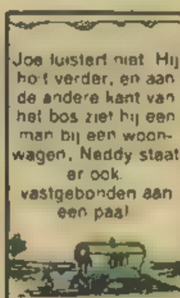

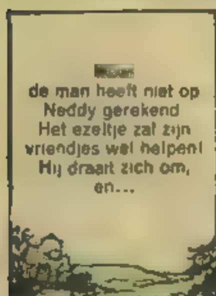

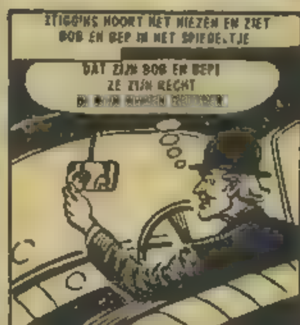

BOB EN BEP

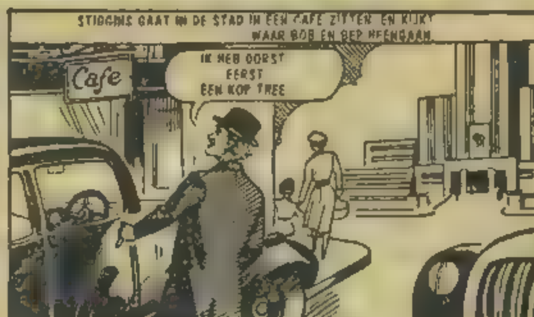
BOB EN BEP WEGGELOPEN UIT HET AKELIGE WEESHUIS VAN STIGGINS ZOEKEN BILLY BLINK HIJ WIL HUN TWINTIG GULDEN GEVEN VOOR EEN RECLAME FOTO VAN HEN ZIJ VERSTOPPEN ZICH IN DE AUTO VAN STIGGINS DIE BILLY OOK WIL ZOEKEN

ÉÉN BEET IS GENOEG....

Allan Hasselborg stuurde zijn zware zeilboot naar de kust, liet het anker vallen, zodat zij ver genoeg van de rotsblokken af bleef, en bond het roer vast. Vreemd genoeg was het uitroeien van de grote kudden buffels in het begin van deze eeuw oorzaak, dat de gebaarde beroepsjager naar deze verlaten kreek in de rotsachtige kust van Alaska moest komen. Hij wist dat de weelderige en dikke pels van de bruine Alaskabeer nog heel wat meer waard was dan die van de buffel. En zo kwam het, dat Hasselborg weer eens op de berenjacht was uitgetrokken.

Na een laatste blik over zijn schouder te hebben geworpen op zijn boot om er zeker van te zijn, dat zij vrij op haar anker kon rijden, stapte hij het kreupelhout in, waarmee de kreek was omzoomd. Bruine beren hadden hier voor hem reeds een spoor plat getreden. Hasselborg laadde zijn geweer en begon de hoge oever te beklimmen. Hij was nog geen mijl van de kust af, toen hij aan een vijver kwam, waar een beverkolonie woonde. Aan de andere kant van de poel strekte zich een iris-groene wei uit. Heel in de verte ontdekte hij in het gras een bruine vlek, groot genoeg om een beer te zijn. Allan Hasselborg hield zich gedekt in een schaduw van een boom, zijn blik onafgebroken op die vlek gericht, die uiteindelijk begon te bewegen. Voorzichtig sloop hij naar de dam, die de bevers in de vijver hadden gebouwd. Tussen de dorre takken en stammen door kon hij de overkant in het oog houden zonder zelf te worden gezien. Daar was hij, de beer — een reusachtige pelshoop, die boven het gras uitstak! Hij kon de schotten van het dier zachtjes zien bewegen. Deze beer had blijkbaar alle hoop opgegeven vandaag nog een zalm te vangen en stilde daarom zijn honger maar met taai gras. Met de blik mat Hasselborg de rug van het beest: het moest een kolos zijn. Zonder twijfel

KOM NOOIT TE DICHT BIJ EEN BEER OF HIJ MOET ZEKER DOOD ZIJN

was dit monster de grootste beer, die hij ooit had ontmoet.

De kleine wei, waarin de beer bezig was, lag misschien honderd meter van de andere oever van de vijver. Hasselborg gaf zich er rekenschap van, dat hij geen dodelijk schot kon lossen van de plaats waar hij stond. Daarvoor kon hij te weinig van de beer zien midden in al de moerasplanten. Tastend naar vaste bodem waagde hij zich in het water aan die kant van de dam, waar het peil het laagste stond. Het was nu of nooit. De donkerbruine beer, daar aan de overkant, had de zwaarste pels, die hij ooit van een jacht had meegebracht.

Bij elke stap zakte hij dieper weg. Het donkere, door cederhout gekleurde water stroomde onbelemmerd in zijn hoge laarzen. Het was windstil

Allan Hasselborg stuurde zijn zware zeilboot naar de kust.

en de atmosfeer was drukkend en warm. Het kleinste geruchtje, het breken van een natte tak, zou de beer kunnen opjagen. Hij zou dan in de richting van het bos kunnen ontsnappen; maar hij zou ook een wilde aanval kunnen doen op de eenzame jager. Halverwege de vijver stond Hasselborg tot aan het middel in het water. Hij hield stil om de beer opnieuw te bespieden en zag hem bewegen. Plotseling richtte het dier zich half uit het gras op. De jager verstarde en het hart schoot hem in de keel. De kop van de beer was wel zo groot als een wasteil en even rond. Zijn rechte, gerekte snuit, met daaraan de enorme, zwarte neusgaten, leek zo lang als een arm. Hij keek strak in de richting van de dam. „Wat een monster, wat een monster," mompelde Hasselborg zachtjes voor zichzelf, terwijl hij tot aan de kin in het water gedoken zat. Behoedzaam schoot hij zijn geweer over de top van de beverdam. Van hieruit zou hij het dier wel kunnen doden. Maar hoe voorzichtig hij ook manoeuvreerde, toch werd de beer meer opmerkzaam. Hij richtte zich op zijn voorpoten wat omhoog en verschoof zich zo, dat hij recht naar de verdachte plaats kon kijken. De kop ging nog wat hoger en toen trok het beest zich verder op en bleef half opgericht staan, zodat zijn voorpoten juist boven de toppen van het gras hingen.

„Lieve hemel," fluisterde Hasselborg. De beer, die hem zoëven nog een reus toescheen, was nu een berg van pels geworden. Het oog en de ervaring van een jager zeiden hem, dat hij het gewicht wel op om en nabij de duizend kilo mocht schatten. Zou hij proberen hem te vellen met een kogel?

Bij al dit talmen had de beer zich weer op de voorpoten laten vallen en enkele stappen gedaan in de richting van de dam, blijkbaar om een waakzaam oogje te kunnen houden op dat vreemde ding, dat daar in het water rondscharrelde. Met de oren gepitst en op de jager gericht boog hij de kop weer tussen het gras.

Hasselborg haalde eens diep adem en veegde met de rug van de hand het zweet uit de hoeken van zijn ogen. De beer was nu nog moeilijker te raken. De jager schoof zijn geweer behoedzaam over de top van de dam en werkte zich geruisloos verder door het water. Maar nu werd het zaak geen verraderlijk gerucht meer te maken. Het geweer of een onbedachtzame hand mocht de takken niet meer verroeren.

Tweemaal nog tijdens deze moeilijke manoeuvres lichtte de beer zijn kop omhoog. Telkens hield Hasselborg zich roerloos stil en telkenmale dook de massale kop terug in het gras, na op de dam een onderzoekende blik te hebben gericht.

De jager was nu zo dicht genaderd, dat hij het dier kon horen grazen. Twee meter scheidden hem nog van de oever, waar enkele struiken stonden, die een betrekkelijk veilige dekking konden bieden. Die plaats was wel de gunstigste om een schot op het wild te doen, want zelfs het modernste geweer moest tegen een reus als deze voordeel halen uit alle omstandigheden. En Hasselborg, de grootste jager van Alaska, hád een best geweer. Maar een dikke tak, op zichzelf van geen belang, gaf aan de hele jacht een andere aanblik. Hasselborg voelde het uiteinde ervan onder zijn voeten wegzinken, terwijl het andere einde zich zuigend lostrok en omhoogsloeg, zodat de kluiten zand en modder hem om de oren vlogen. Tegelijkertijd vielen twee of drie stronken, die op de top van de dam het evenwicht verloren, met een plons in het water. In de ongeschonden stilte van de wildernis van Alaska klonken deze geluiden bijna oorverdovend.

De zware kop van de beer had zich reeds snuivend op de jager gericht.

Met één handbeweging schudde Hasselborg het water van zijn geweer en bracht het aan de schouder. Nu geen zorgvuldige berekeningen meer. De zware, donkere kop van de beer had zich reeds snuivend op de jager gericht. Een bruine beer valt echter nooit in opgerichte houding aan; hij komt altijd op vier poten en met vaste en regelmatige tred als een woedende stier op zijn tegenstander af. De kop houdt hij naar beneden en de muil gesperd. Hasselborg bleef staan. Het dier kwam enigszins schuin op hem af, zodat de logge kop en de rest van het lijf niet in rechte lijn lagen. Misschien zou hij de aanval van de beer even kunnen onderbreken, juist lang genoeg om zijn geweer opnieuw te laden. Er bleef nog slechts vijftien meter over.

De slag van het schot werd bijna overstemd door het verschrikkelijke gebrul, dat de beer uitstootte, toen de volle laag hem in de schouder trof. Hasselborg zag het logge dier midden in zijn aanval stokken en zwijmelen als een getroffen bokser. De zware kop knikte even en maakte een beweging naar de schouder alsof hij in de geraakte plek wilde bijten. Het monster deed nog een sprong vooruit, maar verder kwam het niet meer. De logge kop viel zwaar voorover. De grote, bruine pelshoop, die tot nu toe de koning der wildernis van Alaska was geweest, lag in het gras.

Allan Hasselborg had in zijn leven reeds dozijnen bruine beren geschoten, maar nog nooit een van vijftien meter afstand. Dit was de eerste keer. Hij blies een lange zucht van verlichting in zijn baard en ging op het wild af. Uit nieuwsgierigheid wilde hij de beer eens meten met zijn geweer: hij moest wel vier en een halve meter groot zijn. Dat moest een record zijn. Hoe meer hij dichterbij kwam, hoe groter zijn opwinding werd, maar het was een opwinding van een heel andere aard dan die van daar straks. Toen was het een kwestie van leven of dood; nu kwam hij in het bezit van een waardevolle pels. Een rijkere was dat jaar en misschien wel nooit in Alaska geschoten.

Met een werktuiglijk gebaar schoot

Hasselborg zijn riem naar voren, waaraan zijn jachtmes hing. Hij draaide zich om en zette zijn geweer tegen een struik. Hij gaf zijn wapen enkele vriendelijke klopjes, alsof het een goede vriend was. Daarop trok hij het mes uit de schede en maakte aanstalten om de beer te gaan villen. Maar toen hij zich omdraaide, leek het wel alsof er vóór hem een duister gordijn was opgetrokken vol donkerbruine en bijna zwarte vlekken. Hij begreep onmiddellijk, wat er eigenlijk aan de hand was.

Instinctmatig hief Hasselborg zijn blikken naar de top van deze schaduw. Zijn mond viel open van verbazing, toen hij zag, dat het de reusachtige massa van de beer was, die over hem heen stond gebukt als een dreigend noodlot. De met bloed doorlopen ogen van het monster keken uit de hoogte op hem neer. Hasselborg zag dit alles als door een waas. Vlak tegen hem aan, voelde hij een grote, slappe klauw. De jager dacht zelfs niet meer aan de stelregel, dat men nooit bij een beer moet komen, vóórdat men zeker weet, dat hij dood is. Zijn geweer stond twee stappen achter hem tegen een struik, buiten zijn bereik en dus nutteloos. Hasselborg kon in dit ogenblik aan niets meer denken. De vervaarlijke muil van de beer sperde zich plotseling wagenwijd open en sloeg toen met een klap dicht. De geweldige hoektanden knarsten over elkaar.

De eerste beweging van Hasselborg was geweest de linkerarm afwerend omhoog te houden. In de hand hield hij nog zijn mes geklemd. Weglopen kon hij niet meer en hij dacht daar zelfs niet aan. Hij wist, dat het dier hem met één slag van zijn klauw kon doodslaan. Hasselborg was altijd een dapper man geweest, maar zijn bloed stolde toch in zijn aderen, toen hij de muil van het dier zag dichtslaan. Het monster maakte aanstalten om zich voorover te laten vallen. Zijn ene, gezonde klauw stak het reeds naar voren, gereed om toe te slaan.

Angst wekt bij mensen verschillende reacties. Er zijn er, die van pure schrik beginnen te stotteren. Anderen reageren instinctmatig met de armen of de benen, al naar gelang zij die reeds hebben moeten oefenen in vroegere gevaren. Tot deze categorie behoorde Hasselborg. Hij liet zijn mes vallen, maakte een halve draai en nam een sprong zijwaarts met alle kracht, die zijn sterke benen konden opbrengen. Hij belandde op zijn buik en bleef zo liggen. Een gelukkig toeval had gewild, dat daar juist een smalle sloot liep in de modder en de rotte planten van de wei. Het was een diepe gleuf, ongeveer anderhalve meter diep, zoals bevers die maken, wanneer zij van de ene hut naar de andere kanalen aanleggen. Als een verschrikt konijn werkte hij zich naar beneden. Voor zijn voeten en benen vond hij wel een geschikte plaats, maar voor de rest van zijn lichaam was er maar weinig dekking. Hij begroef daarom het hoofd maar diep in de armen en wachtte af. Hij voelde een gewicht op zijn rug drukken. Misschien was het alleen maar kille angst. Maar Hasselborg voelde een verscheurende pijn, toen de klauw van de beer toesloeg. Het dier trachtte hem op de rug te draaien. Wanneer het daarin slaagde, dan was het met Hasselborg gedaan. Hij beet daarom door de pijn heen en voelde toen, hoe de beer zijn riem afrukte en zijn hemd en broek aan flarden scheurde. Over zijn rug gleed de hete adem van het monster. Hij voelde de zware klauw thans op zijn schouder. Zou de beer er ook zijn tanden inslaan? Er was geen enkel lichaamsdeel dat aan deze sterke kaken zou kunnen weerstaan. De klauw sloeg opnieuw toe, maar gleed weer weg.

Hasselborg begroef zijn vingers diep in de modder om enig houvast te hebben: de beer mocht hem in geen geval omdraaien. Maar als het monster nog lang aanhield, dan was het toch met hem gedaan. Eén beet was genoeg, één enkele beet.

Nog altijd voelde hij de hete adem van het dier over zijn rug strijken. Hij rook de vieze lucht van vis en rotte planten. De beer stootte een grommend gebrul uit, dat klonk als het gedonder van een voorbijrazende trein, een gebrul, dat plotseling werd gesmoord, doordat hij zijn tanden begroef in de schouder van de jager. Hasselborg drukte zijn mond diep in de modder en wist niets meer! Was dit dan de dood?

Hij kwam weer tot bewustzijn in de schemering van de vallende avond. Er viel een zware regen en hij lag in een poel van modderig water. Zoals hij daar lag, begon hij er gretig van te drinken. Een beweging maken kon hij niet; zijn ruggegraat moest gebroken zijn. Neen, toch niet, want hij kon een been bewegen en het langzaam onder zijn lichaam optrekken. Zijn linkerarm kon hij niet bewegen, zijn rechter wel en daarmee trok hij zich half overeind.

Versuft keek hij om zich heen en naar de schemering, die in de wolken hing; maar hij kon niet zeggen of dit het einde of het begin van de dag betekende. Van zijn kleren waren alleen maar modderige doordrenkte flarden over. Zijn linkerarm hing wit en gezwollen aan zijn schouder. Hij kon hem niet meer gebruiken. Wel probeerde hij op zijn benen te gaan staan, maar hij viel voorover op zijn gewonde schouder. Hij had een gevoel alsof men hem met messen doorstak.

Hij zou op handen en voeten verder moeten kruipen. Hij probeerde het. Het ging wel langzaam, maar hij kwam toch een paar meter vooruit. Zijn hand raakte in het gras iets kouds aan; het was zijn geweer, waarop de roest zich reeds begon af te zetten. Hij nam het wapen in zijn gezonde hand en onderzocht het; de kolf was afgebroken en het magazijn was ingedeukt door scherpe tanden alsof men er met een hamer op had geslagen. De loop en wat er nog verder van zijn geweer over was, gebruikte Hasselborg als stok om

Het ging wel langzaam, maar hij kwam toch een paar meter vooruit.

er op te steunen. Zo kon hij tenminste nog min of meer rechtop lopen, al duizelde het hem dan voor de ogen bij de eerste stap en waggelde hij verder als een dronkeman. Instinctmatig, zoals elke jager dat doet, speurde hij de wei nog eens af om te zien, waar zijn aanvaller was gebleven. Maar nergens op de donkergroene grasmat kon hij nog een bruine pelshoop ontdekken. Misschien lag het monster nu ergens zijn wonden af te likken en wachtte het, totdat die mens daar verdwenen was. Hasselborg keerde zich langzaam om en richtte zijn onzekere schreden naar de dam.

De nacht was reeds koolzwart, toen hij de kreek bereikte. Het grootste deel van de terugweg had hij afgelegd nu eens kruipend op handen en voeten, dan weer zich voortslepend, zijn ene gezonde arm steunend op het stuk geweer. Hij liet zich op het strand neervallen en bracht de rest van de nacht meer bewusteloos dan slapend in de regen door. De koude van de morgen maakte hem nog vóór de dageraad wakker. Hij liet zijn kapotte geweer liggen en begon met zijn verstijfde vingers de boot los te knopen. Het touw was door de regen gezwollen, maar hij slaagde er toch in de knoop te ontwarren. Toen waadde hij het water in; dit stond tot aan zijn middel, toen hij bij zijn boot kwam. Met zijn ene, goede hand greep hij een dol vast. Hij moest weer vechten tegen een flauwte, die zijn ogen als met een donkere wolk overschaduwde. Als hij nu bewusteloos werd, dan zou hij verdrinken.

Maar een mens beschikt altijd nog over een reserve aan wilskracht, wanneer al zijn energie verbruikt lijkt. Het was op deze laatste vlam van bewustzijn, dat Hasselborg teerde. Zonder acht te slaan op de pijn hees hij zich aan boord en liet zich volkomen uitgeput vallen in een plas vuil water onder in de boot. Toen hij de ogen weer opende, voelde hij, dat hij geslapen had. Nu moest hij nog het anker lichten en hulp gaan zoeken om zijn wonden te verplegen. Ja, dat anker! Hoe zou hij dat zware, ijzeren ding uit de modder kunnen trekken? Er was geen windas of een ander hulpmiddel en daarom moest het gebeuren met de kracht van zijn ene gave arm. Hij sleepte zich naar de boeg en begon aan de ketting te trekken, die strak gespannen stond, omdat de vloed intussen was komen opzetten. Hij voelde, dat er een beetje beweging in was te krijgen en dat de ankertanden over de bodem sleepten. Maar hij kreeg het ding niet omhoog.

Hij voelde zich misselijk en dat kwam niet alleen van het bloedverlies. Daarom kroop hij terug naar het roefje, trok twee dekens naar zich toe en wikkelde zich daarin.

In de namiddag probeerde hij opnieuw het anker te lichten. Het was allemaal vergeefse moeite. Zo bleef hij liggen en zijn gedachten gingen naar zijn huisje in Mole Harbour op het Admiraliteitseiland. Hij vroeg zich af, of hij het nog wel ooit zou terugzien.

Op de morgen van de derde dag kon Hasselborg zich nog maar nauwelijks bewegen, maar zijn geest werkte veel helderder. Hij zou en moest nog een poging wagen zich te redden. Toen viel zijn oog op een bijl. Zou het stalen blad er van hard genoeg zijn om door een ketting te bijten? Hij sleepte zich er heen en begon er aan te rukken; het lederen riempje, waarmee de bijl aan de haak hing, brak en met een slag kwam zij omlaag, ondanks een zwakke poging van Hasselborg om haar in de val te remmen. Ze was zwaar, zwaar genoeg om er een ketting mee door te hakken. Met een uiterste krachtsinspanning hees hij zich op de knieën. Kon hij nu nog maar kracht vergaren voor één enkele slag. In Hasselborg's blauwgrijze ogen lichtte de vonk op van een laatste beslissende poging. Hij greep de bijl halverwege de steel vast en zwaaide haar met zijn ene hand bovenarms op de ketting. Het vuur spetterde er uit; de ketting brak en viel in het water.

In de ochtendschemering van de volgende morgen dreef een scheepje met een half gehesen zeil het haventje binnen van het Indianendorp Hoonah. De enige opvarende deed geen enkele poging om vaart te verminderen of aan te leggen. Het zeil van dit vreemde bootje was trouwens vast tegen de mast aangebonden en de schipper hing over het stuurrad. Met een flinke zeewind in de rug liep de boot hard op het strand toe en boorde zich daar vast in het zand.

Met een flinke zeewind in de rug liep de boot op het strand toe en boorde zich daar vast in het zand.

Toen de Indianen Hasselborg van het stuurrad lichtten, dachten zij, dat hij dood was. Maar zij waren goede gastheren en daarom bleef Hasselborg leven en kon hij zijn verhaal over die reusachtige beer nog eens navertellen. Nu is hij ongeveer zeventig jaar oud. Zijn baard is sneeuwwit en zijn linkerarm maakt nog steeds rare bewegingen. Men kan het hem aanzien, dat hij eens een duel op leven en dood heeft uitgevochten met het grootste wilde dier van Alaska. Gezeten op de veranda van zijn huisje in Mole Harbour praat hij nu en dan nog wel over dit wonderlijke gevecht en wanneer men aan het einde van zijn verhaal vraagt, of hij later nog eens teruggegaan is om op de beer te jagen, dan zegt Allan Hasselborg met een flikkering in zijn ogen: „Neen, één beet is genoeg.".

Frank C. Hibben

Het meisje met de pijpekrullen

DOOR RU CAPEL

Dit is een verhaal in hoofdzaak geschikt voor meisjes, al zullen sommige jongens ook wel tot hun genoegen lezen, dat een ondeugende streek een enkele keer nog weleens iets goeds uitwerkt

„Ik vind vlechten helemaal niet mooi....“

„Sta nu toch eens even stil, Miesje. Zó kan ik je haar niet uit de war krijgen,“ zuchtte moeder.

„Ja maar, u trekt ook zo hard! U doet me pijn,“ klaagde het kleine meisje, half schreiend.

„Dan zal ik je morgen vlechten maken, dan ben je 's avonds zó klaar,“ zei moe.

„Ajakkes nee, ik vind vlechten helemaal niet mooi. Ik zal heus wel stilstaan,“ zei Miesje nu gauw. Want moeder had al vaak gedreigd, dat ze Miesje's haar zou vlechten en daar moest het kleine meisje niets van hebben.

De meeste kinderen in de straat droegen het haar kort, enkelen hadden vlechten, maar Miesje's blonde haar hing in lange krullen op haar rug. En op die blonde krullen was Miesje erg trots en ze had er wel wat pijn voor over, als dat haar 's avonds geborsteld en uitgekamd moest worden.

Als ze op weg naar school voorbij een spiegelend winkelraam kwam, gluurde ze er altijd even in. Dan schudde ze met haar hoofdje en liet haar krullen dansen, dan was ze echt blij, dat ze niet van die stijve vlechten had als Coby, haar vriendinnetje.

Ja, een beetje ijdel was ons Miesje wel. Ze beklaagde in haar hart Coby, die weleens een verschoten jurkje droeg of een jurkje, dat wat krap zat.

De moeder van Miesje verwende haar wel een beetje, omdat ze maar één meisje had. Daarom hoefde Miesje nooit een jurkje van een ouder zusje af te dragen zoals Coby. Zij kreeg altijd nieuwe kleren en mooie jumpertjes, die moeder zelf voor haar breide. En zo kwam het, dat ons kleine meisje een beetje een ijdeltuitje geworden was. Maar ze had een goed hart en was altijd vrolijk. Daarom speelden de kinderen toch allemaal graag met haar, al vonden ze haar soms wel eens een nuf.

Op een Woensdagmiddag ging Miesje, als naar gewoonte, naar pianoles. De andere kinderen in de straat waren aan het touwtje springen en zongen er een liedje bij. Ze zou wel graag mee gedaan hebben, maar ze vond het toch ook énig leuk om met dansende krullen langs te stappen, met de mooie muziekmap in haar hand. Daar zat haar pianoboek in en het stukje, dat ze instudeerde voor vaders verjaardag

Nu was die pianoles niet helemaal een onverdeeld genoegen! Miesje had al menige traan gelaten, als ze na school een half uurtje moest oefenen, terwijl buiten haar vriendinnetjes

Mies vond het wel leuk om met dansende krullen langs te stappen....

hinkelden of touwtje sprongen.

Maar nu dacht ze er niet meer aan, vrolijk zwaaiend met haar tas stapte ze de straat uit.

Ze kwam in een drukke winkelstraat en gluurde eens even in een spiegel, ze zag er toch keurig uit, vond ze, haar nieuwe manteltje stond echt leuk! Ze sloeg een hoek om en kwam nu in een stille straat.

Daar speelden een paar kinderen met een bal. Ze hadden smoezelige gezichten en droegen slordige kleren.

Verschrikt stond Miesje stil, wat was dat?

Ajakkes, wat een vieze kinderen, dacht Miesje en zonder dat ze zelf wist, hoe verwaand ze er uitzag, liep ze met dansende krullen en een opgetrokken neus langs de spelende kinderen. Die keken haar na en begonnen prompt te schelden.

„Opschepster!" riep er een.

„Herriemaker zonder centen!" riep een ander.

„Met je geleerdheid in je grote map!" schreeuwde een derde.

Miesje kreeg een kleur als vuur, ze wist niet, hoe ze zich houden moest. Het liefst was ze hard weggelopen, maar dat vond ze toch wel een beetje laf.

Ze stapte gewoon door, maar haar hart bonsde.

„Krullekop!.... Krullekop!" joelden de kinderen.

Miesje liep wat vlugger. Een eindje verder in de straat waren een paar opgeschoten jongens aan het stoeien en gillen. Ze kwamen op het gejoel van de kinderen aangelopen. Een jongen zwaaide met iets.... ze kon niet zien wat het was.... Nu kwamen ze op haar af....

„O, m'n lieve krullebol," zongen ze en meteen duwde een van de jongens iets in haar haar.

„Hier, dat is voor jou, krullebol!"

De andere kinderen liepen lachend en schreeuwend weg.

Verschrikt stond Miesje stil. Wat was dat??? Wat zat er in haar haar? Ze schudde met haar hoofd, maar het akelige ding wou er niet uit. O! wat was er toch? Wat vreselijk! Misschien was het wel een dode muis. Weer schudde ze wild met haar hoofd, maar het hielp niets. Voorzichtig voelde ze nu met haar hand.... bah! Wat kleefde dat, haar hand plakte aan dat ding vast. Ze trok en trok maar ze kon het er niet uit krijgen, haar krullen zaten vastgeplakt om dat vieze ding.

„Een vliegenvanger in je haar! Die gaat er nooit weer uit," plaagde de jongen.

Opeens begon Miesje te huilen: „Akelige jongen die je bent."

„Nu moeten je krullen er af, verwaand spook!" sarde hij nog. „Nu krijg je een jongenskop, net als ik."

Zou dat heus waar zijn? Zou dat ding er nooit meer uitgaan? O, als dat toch eens waar was, wat vreselijk zou dat zijn! Bij die gedachte kon Miesje zich niet langer goedhouden. Ze dacht niet meer aan de pianoles, niet meer aan die nare kinderen, ze keerde zich om en snikkend rende ze naar huis, naar haar moeder.

Coby zag haar het eerst, toen ze de straat in kwam hollen. „Wat is er toch, Miesje?"

Maar Miesje gaf geen antwoord. Ze was helemaal overstuur en snikte maar door. In haar verbeelding zag ze zichzelf al met een jongenskop lopen.

Haar moeder begreep eerst niet wat er toch gebeurd was, maar toen ze het hele verhaal eindelijk had gehoord, was ze echt boos op die nare kwajongen.

„Moeten mijn krullen er nu heus af, mams?" schreide Miesje wanhopig.

„Wel neen, meisje, wees maar gerust. Moeder zal het wel weer in orde maken. Als Coby even helpen wil, komt het vanzelf weer goed."

Vlug haalde zij een fles benzine uit de kast en een dot watten.

„Nu even flink zijn, Miesje," zei ze.

Het duurde nog een hele tijd, eer moeder de vliegenvanger met de benzine had losgeweekt. Gelukkig maar, dat Coby er bij was om het haar vast te houden, nu deed het niet zo'n erge pijn.

Miesje slaakte een zucht van verlichting, toen het eindelijk klaar was.

„Ziezo, dat is gebeurd. Nu zullen we eerst de pianojuffrouw opbellen, om te zeggen, dat je vanmiddag niet meer komt. En dan schenk ik jullie een lekker glaasje limonade in, jullie hebt wel wat verdiend. Coby voor het helpen en jij voor de schrik."

Diezelfde avond nog waste Miesje's moeder het haar van haar dochtertje en toen het helemaal droog was maakte ze er twee stevige vlechten van.

Miesje pruttelde nu helemaal niet meer tegen en voortaan droeg ze de hele week vlechten en alleen 's Zondags zag je haar nog met pijpekrullen langskomen.

Alleen Zondags pijpekrullen.

WIE PUZZELT ER MEE?

WOORDEN-BREIEN

Nu eens iets, dat voor de bollebozen onder jullie een aardig werkje is. Zij moeten eens proberen van een woord een ander te maken door steeds één letter te veranderen en ze zó aan elkaar te breien. Nu kun je bijvoorbeeld KERS veranderen in PEER. Dat gaat dan zo: KERS - PERS - PERK - PEER. Het is de bedoeling zo weinig mogelijk woorden te gebruiken en natuurlijk moeten het allemaal goede woorden zijn. Vervoegingen van werkwoorden mag je niet gebruiken.

Zien jullie nu kans LOOD in IJZER te veranderen? Het is wel iets moeilijker, maar je hebt toch niet veel woorden nodig.

WIE WEET HET?

1 TERMIET
- a. Gesteente
- b. Kluizenaar
- c. Witte mier, die in de tropen leeft

2 KOMBUIS
- a. Keuken op een schip
- b. Kledingstuk
- c. Gedeelte van een riool

3 TALISMAN
- a. Soort krokodil
- b. Gelukspopje
- c. Iemand, die als tolk dienst doet

4 KAMELEON
- a. Bloem
- b. Hagedisachtig dier
- c. Kleine kameel

5 PAPIAMENTO
- a. Volkstaal op de Ned. Antillen
- b. Specerij
- c. Zuidamerikaanse dans

6 ALIKRUIK
- a. Oosterse waterzak
- b. Eetbare zeeslak
- c. Siervaas

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

R	O	K		L	E	L		B	G	G
I	K		T	IJ	G	E	R		R	A
B	A	R	O	N		K	A	P	E	L
	P	A	P		H		T	O	T	
R	I	A		M	A	K		R	A	P
O		D	I	A	M	A	N	T		A
B	A	S		P	E	T		R	V	D
	V	E	L		R		P	E	R	
D	O	L	E	N		B	O	T	E	R
I	N		S	O	B	E	R		D	IJ
E	D	E		L	IJ	F		N	E	K

Raadsel voor beginnelingen

HEER, TEER, BEER en PEER

RAADSEL

Ik ben maar een noodzakelijk kwaad;
'k Mag nooit in huis, maar wel op straat.
Mooi ben ik meestal niet;
Een lange poot, dat is mijn lijf
En daarmee sta ik stil en stijf;
Geen mens, die mij graag ziet.
Heel bovenop daar zit mijn kop
En 's avonds, 's nachts, dan leef ik op,
Dan voel 'k mij licht en blij,
Dan kijk ik stralend om mij heen;
Ik maak mij nuttig en meteen
Houdt iedereen van mij.
Wie ben ik?

VISITEKAARTJE

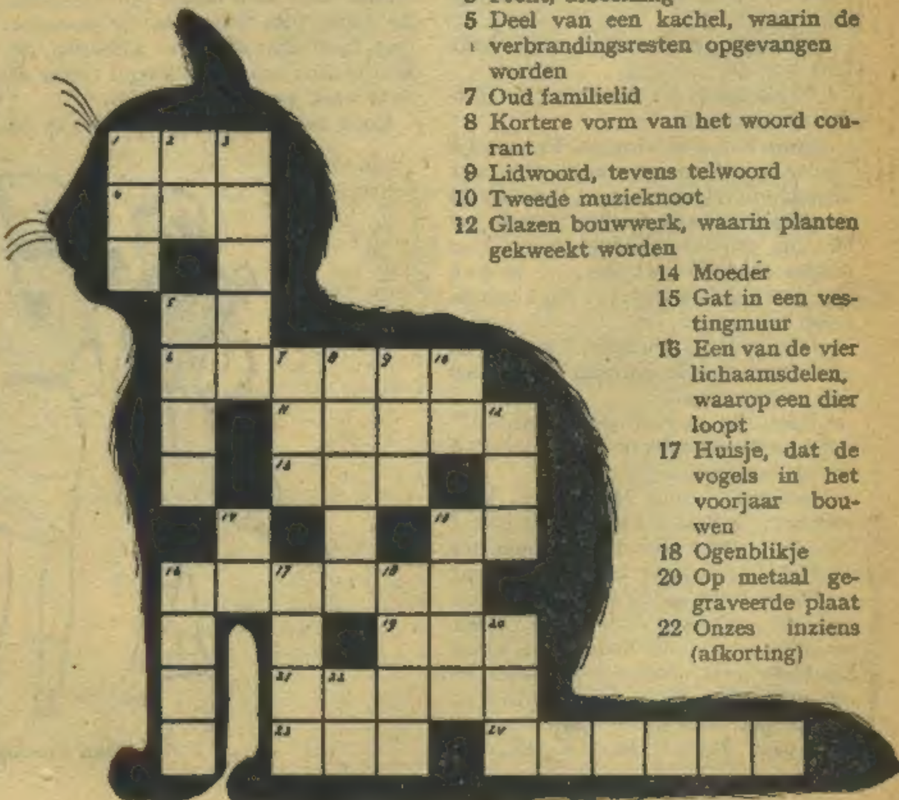
U. RIK
DIEREN

Welk beroep heeft deze meneer?

PUZZLE-POES

Van links naar rechts:
- 1 Hoofd van een dier
- 4 Klein soort paling
- 5 Watertje, beekje
- 6 Iemand, die het vuur onderhoudt
- 11 Rede in een kerk
- 13 Voorzetsel
- 15 Binnenlandse Strijdkrachten (afkorting)
- 16 Gevlekt roofdier
- 19 Verzamelnaam voor runderen, schapen enzovoort
- 21 Plaats in het Gooi
- 23 Metaal
- 24 Achterste uiteinde van een dier

Van boven naar beneden:
- 1 Huisdier
- 2 Onder andere (afkorting)
- 3 Prent, afbeelding
- 5 Deel van een kachel, waarin de verbrandingsresten opgevangen worden
- 7 Oud familielid
- 8 Kortere vorm van het woord courant
- 9 Lidwoord, tevens telwoord
- 10 Tweede muzieknoot
- 12 Glazen bouwwerk, waarin planten gekweekt worden
- 14 Moeder
- 15 Gat in een vestingmuur
- 16 Een van de vier lichaamsdelen, waarop een dier loopt
- 17 Huisje, dat de vogels in het voorjaar bouwen
- 18 Ogenblikje
- 20 Op metaal gegraveerde plaat
- 22 Onzes inziens (afkorting)

EN DE VERSCHRIKKELYKE SNEEUWMAN

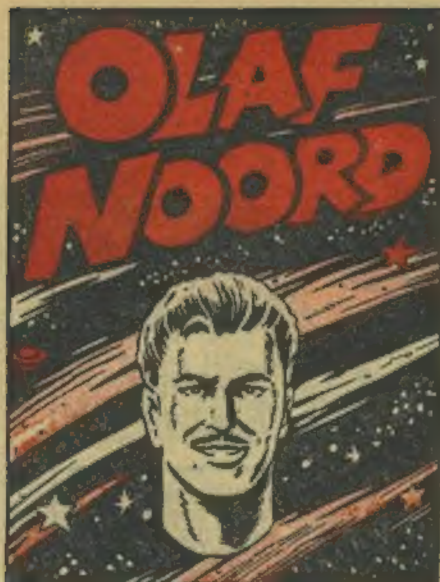

OLAF NOORD

AJAR SIRVA, VANA NEPTUNA, ODIN AJAR!
'T SPIJT ME, JUFFROUW, WE KUNNEN U NIET VERSTAAN! ZE SCHIJNT TE BEDOELEN DAT WE HAAR MOETEN VOLGEN, OLAF. WIE HAD DIT GEDACHT! EEN STAD OP DE ZEEBODEM, BEWOOND DOOR VISACHTIGE WEZENS EN MENSEN ZOALS WIJ....

TJONGE, WAT EEN LANGE TRAP! HET IS NIET BEPAALD PRETTIG TE WANDELEN MET ZWEMVLIEZEN AAN!

HET MEISJE ZIET DAT OLAF EN RIWAN MOEITE HEBBEN MET HET VOORTGAAN EN BRENGT HEN DAAROM NAAR EEN VERTREK WAAR ZE ANDERE KLEDING KUNNEN AANTREKKEN. VERVOLGENS BEGELEIDT ZE DE TWEE VRIENDEN DOOR ENKELE GROTE ZALEN VAN DE ONDERZEESE STAD. MANNEN MET LANGE HAREN ZITTEN BIJ INGEWIKKELDE SCHAKELBORDEN EN KIJKEN NAUWELIJKS OP. DOOR DE RAMEN ZIEN ONZE VRIENDEN DE VISMENSEN VOORBIJZWEMMEN.....

DE TIJD VERSTRIJKT. OLAF EN RIWAN GENIETEN EEN COMFORTABELE VERZORGING. SIRVA, WANT ZO HEET HET MEISJE, LEERT HUN DE TAAL SPREKEN VAN DIT WONDERLIJKE VOLK...

...EN NA ENIGE TIJD...
SIRVA, HET IS PRETTIG DAT WE NU MET JE KUNNEN PRATEN! WIJ KWAMEN MET EEN RUIMTESCHIP NAAR DEZE PLANEET OM EEN VROEGERE EXPEDITIE TERUG TE VINDEN. WIJ VERONGELUKTEN EN KWAMEN OP DE ZEEBODEM TERECHT. DE VROEGERE EXPEDITIE IS WAARSCHIJNLIJK HETZELFDE OVERKOMEN. ONZE VRIENDEN VERLIETEN HET RUIMTESCHIP PER VEILIGHEIDSCEL EN ZIJN NU HOPELIJK OP HET VASTELAND, WIJ WILLEN NU ZO SPOEDIG MOGELIJK WEG OM HEN TE ZOEKEN!

HET SPIJT ME JULLIE TE MOETEN ZEGGEN DAT HET TEN STRENGSTE VERBODEN IS DEZE STAD TE VERLATEN OM HET VASTELAND VAN UVURAN TE BETREDEN. WAAROM? DAT ZAL IK JULLIE SPOEDIG VERTELLEN!
WAT!?! DUS WE MOETEN HIER ALTIJD BLIJVEN?!